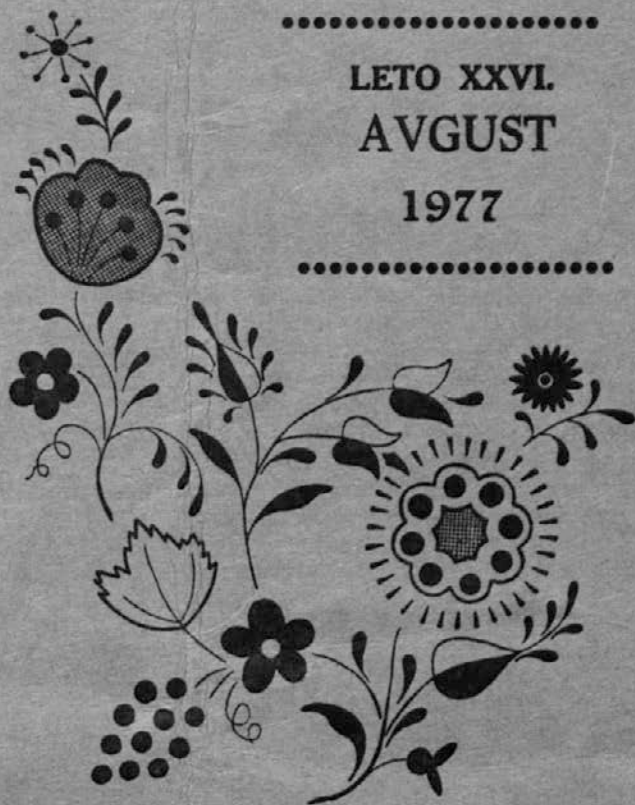

.....
LETO XXVI.
AVGUST
1977
.....

MISLI

NAROČI IN BERI !

Pri MISLIH lahko naročite razne **DOKUMENTARNE KNJIGE**, ki so izšle v svobodnem svetu po revoluciji in zgovorno služijo za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda (1941—1945). Doma te prilike nimajo niti študentje. Pa je prav, da spoznamo dobo tudi iz svobodnih virov. Vse te knjige so prispevek objektivni slovenski zgodovini, ki bo nekoč napisana brez krivljenja resnice. Le taka zgodovina more biti pot k rešitvi in nadaljnemu zdravemu življenju našega naroda. Pa tudi osebno nam ne sme biti vseeno, ali smo o dogodkih pravilno poučeni, ali pa nosimo v sebi popolnoma napačno sliko. Z njo delamo hudo krivico mnogim, ki so pravočasno spoznali komunizem in za domovino žrtvovali vse, danes pa so podlo ožigosani kot sovražniki naroda. Zelo smo ozki, če iskreno ne iščemo resnice in se ji bojimo pogledati v obraz ter jo tudi sprejeti.

Večina dokumentarnih knjig je v naši zalogi pošla in čakam novih pošiljk. Na razpolago so **TEHARJE** (izjava prič o teharskih dogodkih 1945 — cena en dolar), **REVOLUCIJA POD KRIMOM** (dogodke opisujejo pokojni izanski župnik Janez Klemenčič, Ciril Miklavc in dr. Filip Žakelj — cena \$2.50), nedavno pa je končno dospela nova pošiljka **BELE KNJIGE**. (Izdana v ZDA prikazuje razvoj 1941—1945 ter vsebuje nad 10.000 imen v tem obdobju pobitih Slovencev ter vrnjencev iz Vetrinja). Cena knjige z dodatkom novih imen po prvi izdaji je \$6.—.

ZBORNİK SVOBODNE SLOVENIJE je dospel iz Argentine. Skoraj 500 strani bogate informativne vsebine. Cena osem dolarjev brez poštne. Pohitite!

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni) — Cena vseh treh delov brez poštne je \$7.—. (Je na poti, ker je spet pošla).

OČE UBOGIH — Vincencij Pavelski (Življenjepiano povest o svetniku je napisal znani pisatelj Wilhelm Hünermann). Cena vezani knjigi \$3.50, nevezani \$2.50.

DESETI BRAT, znano delo Josipa Jurčiča. Cena \$1.80.

GLEJTE, ŽE SONCE ZAHAJA (Pisatelj Franc Sodja CM lepo osvetli starost). Cena \$2.— in \$3.— (v platno vezana).

LJUDJE IZ OLŠNICE (Prekmurske črtice Franka Bukviča) — cena \$3.00.

NAŠE ŽIVLJENJE (Vzgojna knjiga dr. Rudolfa Hanzeliča) — Cena \$4.— (v platno vezana).

V ZNAMENJU ČLOVEKA (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50

STARA IN NOVA PODOBA DRUŽINE (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50.

ZAKONCA — SE POZNATA? — (Vital Vider) — cena \$1.00.

KO SE POROČATA — LJUBEZEN IN SEKS (Dr. Stefan Steiner) — cena \$1.50.

SKRIVNOST VERE — cena \$1.00.

TRPLJENJE KRISTUSOVO UTRDI ME — cena \$1.50.

V zalogi imamo tudi stenski sliki **MARIJE POMAGAJ** in pa **SVETOGORSKE MATERE BOŽJE** v barvah. Cena vsake je s poštino vred dva dolarja. Ena kot druga bi bila lep okras izseljenskega doma.

MISLI (THOUGHTS) — INFORMATIVNI MESEČNIK

ZA VERSKO IN KULTURNO ŽIVLJENJE SLOVENCEV V AVSTRALIJI
USTANOVljen LETA 1952 — Izdajajo slovenski frančiškani

Urejuje in upravlja: Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
19 A'Beckett Street, KEW, Victoria, 3101 — Tel.: 86 7787

Naslov MISLI: P.O. Box 197, KEW, Victoria, 3101

Rokopisov ne vračamo. Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema.

Letna naročnina \$4.00 se plačuje vnaprej (izven Avstralije \$6.00, letalsko s posebnim dogovorom)

Tiska: Polyprint Pty. Ltd., 7a Railway Place, Richmond, Victoria, 3121

V SRCU JO NOSIMO . . .

SLOVENIJA je velika — vse večja je kot jo kaže zemljevid. Matični domovini se pridružuje tudi SLOVENIJA V SVE-TU, ki objema naše zamejstvo v Italiji in Avstriji ter koščku Madžarske. Segaj po Evropi, kjer koli si naš človek služi pošteni kos kruha. Segaj preko morij v obe Ameriki in k nam na Peto celino. V SRCU JO NOSIMO, kakor je zapisal pokojni naš izseljenski pisatelj Karel Mauser. Izkušnje našega stoletnega izseljenstva dokazujejo, da samo tako domovino lahko prenesemo v srca naše mladine, ki je rojena v svetu.

Čisto razumljivo! Vrednote dežele pod Triglavom imajo za nas vse druge dimenzije kot za našo izseljensko mladino. Tam smo bili rojeni, tam smo doraščali, pili njene lepote in njeno tisočletno tradicijo. Kako bi nam ne bil v toplih spominih naš rojstni kraj, pa naj bo to bela Ljubljana ali gorenjski planinski svet, belokranjske ali štajerske vinske gorice, prekmurska ravnina, notranjski ali dolenski hribčki, goriška brda ali slovenski kras. Naša mladina teh spominov nima in jih ne more imeti — še obisk domovine staršev ji ne more dati naših občutkov. Njih rojstna domovina je Avstralija in upravičeno so ponosni nanjo.

Pri tem pa jim le moremo dati zavest, da so po starših slovenskega rodu, kot so aborigini aboriginskega rodu in otroci irskih priseljencev irskega. Le naj vedo, odkod izhaja njih rod! Tudi na to so lahko ponosni prav tako kot na svoje rojstvo v Avstraliji. Materin jezik je vreden znanja in slovenska kultura vredna spoštovanja. Ljubezni do svoje rodne zemlje, ki je staršem tujina, ni prav nič manj ob zavesti, da so korenine njih roda v domovini staršev. Če so globoke in sočne, bodo srkale toliko lepega in plemenitega, ki jim bo oplajajo življenje, bogatilo duha in jih upravičeno navdajalo s ponosom. To je domovina v srcu, ki jo moremo in smo je dolžni dati novemu rodu, rastočemu med nami. Nič nima skupnega z našimi čustvi, v njej ni našega domotožja, tudi ne pretiranega poveljevanja vsega, kar nam je v raju pod Triglavom lepo in neprecenljivo. V marsičem prav to mladino odbija in odtuja. Nikdar pa je ne bo odbijal pravilni prikaz vrednot naše tisočletne narodne in verske kulture, ki še živi in prinaša svoje sadove, ter smo jo kot dragoceno dediščino poneli s seboj v tujino.

Naj bo naša etnična skupnost s svojo dejavostjo, naš jezik in naša pesem ter domače melodije, naši narodni plesi in narodne noše, naši nastopi in narodne razstave . . . vse to je zunanji izraz naše bitnosti v svetu, ki pa mora imeti duha. Brez duha je samo pestra zunanost, skelet brez življenja. Le z duhom je del domovine v srcu, Slovenije v širnem svetu, ki je vredna in trajna dediščina rodovom za nami.

Urednik

L. 26 — AVGUST 1977 — ŠT. 8

VSEBINA:

- V srcu jo nosimo . . .
— Urednik — stran 225
- Ostanite v slovenski skupnosti!
— Karel Mauser — stran 226
- Veš za Fatimo?
— H.L. — stran 227
- Slovenska manjšina in Evropa
— A.B. — stran 230
- Obletnica smrti
— L. Mozetjč — stran 231
- V mozaiku kultur (Adelaide, SA)
— Laura Premrl — stran 232
- Nadžkof — zlatomašnik
— stran 233
- Trije zvonovi (pesem)
— Jože Pogačnik — stran 233
- Za vero otrok gre
— Iz "Družine" — stran 234
- Problem naših dni
— Iz "Nedelje" — stran 235
- P. Bazilij tipka . . . — stran 236
- Izpod Triglava — stran 238
- V času obiskanja . . . — stran 240
- Kaj pravite? Cerkev v čudni luči
— P. Bazilij — stran 242
- Izpod sydneyjskih stolpov
— P. Lovrenc — stran 244
- Pota božja (povest-nadaljevanje)
— Srečko Selivec — stran 246
- Baragov dan v Dobrnju
— stran 246
- Slovenska pesem!
— Mirko Kunčič — stran 249
- Z vseh vetrov — stran 250
- Kotiček naših malih — stran 252
- Križem avstralske Slovenije
— stran 253

Ostanite v slovenski skupnosti!

Pokojni zdovski pisatelj Mauser je izseljenski mladini povedal in napisal mnogo lepega. Njegove smernice so stvarne in iskrene — samo Bog daj, da bi se po njih ravnala tudi naša avstralska mladina. Tudi na nas je, da jo ohranimo kot del skupnosti, važen del — našo bodočnost.

VSAK mlad človek pride v določeno obdobje, ko se mu zazdi, da se ni vredno mučiti za stvari, za katere so se gnali njegovi starši. Začuti, da drugo okolje, v katerem živi, zahteva od njega hojo proti drugačnim ciljem, da je preteklost starega rodu pač preteklost, v kateri je stari rod obstal in ne more na nova pota. Mladi pa imajo svoja pota in svoje cilje.

Je to huda skušnjava in na žalost so primeri, ko se mladi trgajo iz slovenskega občestva in se kot drobci potaplajo v tujem morju. Zavest, da so vendar v drobnimi koreninami priprti na zemljo, iz katere so izšli njih starši, zgineva; čez čas vstane le zdaj pa zdaj še kak spomin, dokler tudi ta ne ugasne.

Teško in bridko je vsako umiranje in najbridkejšje je narodovo. To je duhovna smrt, umiranje tistega, kar ožarja vsak narod s posebno lučjo.

Narod brez mladih duhovnih sil je osivel narod, je starec, ki gleda samo še v preteklost, ker je bodočnost temna.

Edina pot, da se ognete skušnjavi, ki sem jo omenil, je zavest, da domovina ni samo na domačih tleh, temveč povsod, kjer slovenski človek živi. So meje, so morja, ki nas ločevajo, toda vsa ta zemlja, ki nas nosi, je v globinah celota; nad žarečim središčem so plasti, na katerih živimo, in pod oceani so trdni mostovi, ki nas vežejo.

Duha imamo, ki v hipu lahko preleti tisoče in tisoče kilometrov, ki lahko v hipu obkroži cel svet. Nismo kakor svetloba strašno oddaljenih zvezda, ki potrebuje leta, da doseže zemljo. Glejte, dragi moji, če boste v sebi začutili, da je vsak izmed vas domovina zase, da je domovina v vsakem, ki slovensko čuti, tedaj

boste dovolj močni, da vas skušnjava, ki sem jo omenil, ne zmaga.

Občutek, da nosite v sebi vse, kar slovenski človek ljubi, vas bo krepila. Mislite vedno na to, da narodova zgodovina ni zapisana samo na straneh knjig, ampak da je zapisana v nas vseh, da jo vsak izmed nas nosi in da bo rod za nami nosil tudi tisto, ki jo homo mi ustvarili. To je tisto neprestano pretakanje iz roda v rod, ki pomenja življenje.

Če boste tako gledali, bo v vas vedno želja, da ostanete v slovenski skupnosti, vedno želja, da nosite domovino in njeno zgodovino v sebi in da jo tudi na tujem kažete in krepite. Na ta način boste doživljali slovensko domovino povsod: videli jo boste v Argentini, v Ameriki in Kanadi, v Avstraliji in na Koroškem in na Primorskem in zadeli obnjo celo tam v Porabju. Občutek, da je — čeprav majhna — strašno razsežna, bo krepila vaše duhovne sile in nikoli vas ne bo sram priznanja, da ste Slovenci.

Na Prešernovem grobu so v kamnu vklesane besede:

**Mogla umreti ni stara Sibila,
da so prinesli ji z doma prsti.**

Jaz pa mislim, da je domača prst v nas, da se bomo ob svojem času v njej stopili, čeprav bomo legli v tujo zemljo. Mi smo domača prst!

Naj nas nikdar ne bo sram te misli! Tisoči in tisoči žive iz nje, dajte, moji dragi mladi prijatelji, tudi vi! Tako bomo vedno potrebovali drug drugega, tako bomo vedno cveteli v taisto bodočnost, ki bo, prepričan sem, svetla in lepa.

KAREL MAUSER

Veš za Fatimo?

LETOS obhajamo šestdesetletnico fatimskih dogodkov, ki so leta 1917, proti koncu prve svetovne vojne, pretresli Portugalsko in z njo ves svet. Pretresli, pa vse premalo, da bi rodili trajne sadove. Gotovo v posameznih dušah; in v Fatimski globeli je zrastle po Marijini želji tudi svetišče, ki ga danes obiskujejo verniki z vsega sveta. Kaj pa ostali milijoni vernih in nevernih, ki danes tvorijo svetovno družino človeštva? Fatimski dogodki so za mnoge odmaknjeni v neko nezaslužno pozabo, ali pa so komaj kdaj kaj o njih slišali. Človek je res čudno bitje: težko verjame resnici, pa naj bo še tako otipljiva. Še dokazov se mu ne ljubi preveriti, če mu bolje služi neznanje in odklon. Tako je bilo z Lurdom, tako je tudi s Fatimo, ki nam je po času mnogo bližja, pa tudi važnejša po svojem božjem sporočilu. Čudeže v Lurdu bi radi s silo naravno razložili, prav tako nas ne ganejo čudeži v Fatimi. Česar človek ne more naravno razložiti, pa otrese iz svojih misli — da bi se vsaj malo poglobil in uporabil svoje duhovne oči za iskanje odgovora, za to pri mnogih ni volje in ne časa...

Od treh preprostih pastirčkov (Lucija de Jesus Dos Santos je imela deset let, bratranec Francek Marto devet, njegova sestra Jacinta pa komaj sedem.), ki se jim je v Irtjski globeli pri Fatimi prikazovala Mati božja, Lucija še živi. Jacinta in Francek sta — kakor jima je Marija takrat napovedala — kmalu umrla, Lucija je postala redovnica. Njih pripovedovanju sprva ni nihče verjel, niti starši. A govorili so vedno vsi trije enako in isto zgodbo še danes ponavlja do potankosti Lucija. Niti groznje, niti zapor jih ni za las omajal. In meseci prikazovanj so vse tri tako spremenili ter zresnili, da je že ta sprememba preprostih otroških življenj dovolj velik dokaz resničnosti njih izjav. Bili so trije nepokvarjeni, preprosti in nevedni vaški otroci, ki niti brati še niso znali.

Marijina prikazovanja so si sledila od prvega, 13. maja 1917, pa do zadnjega, 13. oktobra istega leta, na vsak trinajsti dan v mesecu. Pri prvem obisku jim je Marija obljubila, da jih bo vsaki mesec na ta dan spet obiskala. Za zadnji dan — v oktobru — jim je napovedala "velik čudež", ki ga bo lahko videla vsa zbrana množica v dokaz resničnosti prikazovanj in resnosti njenega sporočila.

Že v prvem prikazovanju je Marija navajala pastirčke k molitvi rožnega venca za mir na svetu, k češčenju svojega brezmadežnega Srca zlasti s pobožnostjo prvih sobot v mesecu, k doprinasanju žrtev v zadoščenje za žalitve Boga ter v spravo za neštevilne grehe sveta. Ta pouk, ki očitno ni veljal le trem pastirčkom, ampak vsemu človeštvu, je ponavljala tudi pri naslednjih prikazovanjih. Obenem je otrokom napovedala mnogo dogodkov, ki so se uresničili: da bo Rusija postala širi-

teljica zmot, uničenje več narodov, kruto preganjanje Cerkve, novo vojno, ki bo še hujša od prve, če se svet ne poboljša... In še več slinih napovedi, kijim otroci še pomena niso dodobra vedeli. "Fatimsko skrivnost", Marijino najvažnejšo napoved, pa svet še do danes ni zvedel, dasi je o njej mnogo ugibal in pisal: Lucija jo je že kot redovna sestra napisala in v zapečateni kuverti oddala Cerkvenim oblastem. Je papež pismo že prebral, ali je še zapečaten? Je v njem zapisana usoda sveta, ki Marijinih prošenj v Fatimi ni vzel resno? ...

Morda bo bravec najbolj zanimalo zadnje prikazovanje, 13. oktobra 1917, za katerega je Marija pastirčkom napovedala tudi božji dokaz množici. Naj se poslužim knjige o fatimskih dogodkih (Srečko Zamjen: FATIMA, Marijina beseda sedanjemu svetu), ki je pisana po številnih takratnih virih in časopisnih poročilih. Tu je odlomek, ki predstavlja celotno sliko zadnjega dne:

Tiste dni pred 13. oktobrom je vse razburjeno. Romarji in časopisi so razglasili fatimske dogodke in napovedi po vsej Portugalski. Ali se bo zgodil "veliki čudež", ali pa bodo otroci z družinami vred osramočeni? Tudi se je razneslo, da bodo oblasti z bombami navalile na otroke ob prikazni. Le otrok to ne straši. "Sreča za nas", odgovarjajo, "ko bomo smeli z Marijo v nebesa!"

In če bodo osramočeni? "O, ne bomo, Gospa

nas ne bo pustila na cedilu! Sama nam je povedala, da se bo zgodil tako velik čudež, da bodo vsi morali verovati."

Nekateri so svetovali Lucijini materi, naj kar kam izgineta, kjer ju ne bo nihče našel. Drugi so jo spet tolažili: "Eh, kar mirni bodite! Nič se vam ne bo zgodilo. Že zaradi otrok ne."

A gospa Marija Roza je vseeno v strahu. Dan prej, 12. oktobra, pokliče zgodaj Lucijo: "Vstani, otrok, menim, da je najbolje, če greva k spovedi! Pravijo, da nam jutri v Irijski globeli grozi smrt. Če Marija ne stori čudeža, nas bodo ljudje ubili."

Lucija jo pogleda, pa povsem mirno odvrne: "Če greste vi k spovedi, grem še jaz, a ne zato, ker vi pravite. Ne bom še umrla. Mati božja bo prav gotovo izpolnila, kar je obljubila." In nista šli nikamor.

Vsem je tesno pri srcu, le mali vidci so popolnoma brez skrbi.

Vso noč in ves naslednji dopoldan 13. oktobra je množica nenehoma naraščala. Koliko jih je bilo? Petdeset tisoč? Časopisi so popočali, da nad sedemdeset tisoč.

Veliki prostozidarski dnevnik "O Seculo" v Lizboni je tisti dan objavil dolg članek, v katerem se norčuje iz "dozdevnih" prikazovanj. (Isti dnevnik je dva dni kasneje objavil na prvi strani sliko treh pastirčkov in poročilo očividca časnikarja Avelina de Almeida o čudežu. Op.)

Jutro je bilo mrzlo, deževno, prav žalostno. Črni oblaki so se vlačili nad globeljo, ki se je spremenila v veliko blatno mlako. Marija, Lucijina sestra, je pozneje povedala, da je tisto jutro rekla mati: "Drugokrat je bilo sonce, danes pa še sonca ni! . . ." Res je bilo treba veliko vere, da so romarji vztrajali tako mirni in polni pričakovanja. Ure in ure se je dvigala zaupna molitev iz obupno žalostne kotline: ". . . prositi za nas grešnike zdaj . . ."

Protí poldnevu so se odpravili Lucija, Francek in Jacinta, zakmašno oblečeni, v Irijsko globel. Z velikimi šopki rož v rokah si delajo pot med množico. Jacinti gre na jok: "Ne stiskajte me tako!" Lucija in Francek jo morata vzeti v sredo, da je množica ne zaduši. Ob loku iz surovih brun s križem na mestu prikazovanja, ki so ga dobri ljudje napravili, je pobožna roka prižgala dve lučki. Od čudežnega hrastiča (nad njim so pastirčki videli Marijo pri prejšnjih prikazovanjih. Op.) so množice pustile samo še deblo. Z otroki so bili tudi njihovi starši. Kar opogumili so se: "Če ubijejo Lucijo, naj pa še nas!"

Še vedno močno dežuje. Lucija veli, naj zapro dežnike. Vsa množica v hipu uboga slabotnega otroka in v mogočnem zboru zadoni rožni venec, ki ga Lucija moli naprej. Vsa srca drhte v skrajni napetosti in pričakovanju.

Pri fari udari poldne. Kratek blisk. Lucija se zgane, pogleda proti nebu, pretrga molitev in zakliče: "Glejte, je že tu!"

"Dobro pogledj, otrok! Ali se ne motiš?" ji šepeče v mučni skrbi mati.

Toda Lucija je že prešla v zamaknjenje in vse človeško se je odmaknilo njenim čutom. Obraz ji žari v rožni rdečici in lepoti in ustnici sta se zožili. Množica razločno vidi, kako se okrog otrok trikrat napravi majhen oblachek, se dvigne pet ali šest metrov od tal, nato pa se kot dim kadila razblini v zraku.

Otroci pa gledajo prelepo Gospo.

Mirno kakor že drugokrat jo vpraša Lucija: "Kdo ste, Gospa, in kaj želite od mene?"

"Gospa svetega rožnega venca sem. Želim da mi na tem mestu postavijo kapelo v čast." In spet, že šestič, naroča, "naj molijo vsak dan sveti rožni venec in delajo pokoro za svoje grehe."

Nato pravi, da se bo vojna kmalu končala in se bodo vojaki kmalu vrnili domov.

Tu se Lucija spomni nešteti oseb, ki so se ji priporočale, in pravi: "Toliko stvari bi Vas še rada prosila . . ." Dobrotna Gospa ji odvrne, da bo nekatere uslišala, druge pa ne, in se takoj spet vrne h glavni točki, ki jo vedno priporoča: "Treba je, da se ljudje poboljšajo! Da prosijo za odpuščanje svojih grehov!"

Obraz se ji še bolj zresni, skoro razžalosti in glas ji zveni kot prošnja: "Naj ne žalijo več Jezusa, ker je že vse preveč žaljen!"

To so bile zadnje besede brezmadežne Gospe, jedro Marijinega sporočila v Fatimi.

Lucija je pozneje zapisala: "Te Marijine besede so se mi najbolj globoko vtisnile v srce . . . Kako milo izraženo pritožbo razodevajo in kako nežno prošnjo! O, kako želim, da bi jih slišal ves svet in da bi vsi otroci nebeške Matere poslušali njen glas!"

Ko se Gospa ob slovesu oddalji, razprostre roke, da se zableste v soncu, in, kakor sta se izrazila mala dva, pokaže pri tem na sonce.

Lucija tedaj zakliče: "Glejte, sonce!"

Strah, občutek groze spreleti množico, dih ji zastane, ko strmi v božje znamenje, v obljubljeni čudež.

Slikovit, edinstven prizor se nudi njihovim očem na nebu. Dež nenadoma preneha, oblaki se pretrgajo in prikaže se sonce kot okrogla srebrna plošča. S silno hitrico se suče okoli svoje osi, podobno vrtečemu se ognjemetu, in sipa na vse strane rumene, zelene, rdeče, modre, vijoličaste . . . svetlobne žarke in čudovito barva z njimi oblake, drevesa, skale, zemljo, vidce in vso nešteto množico. Naenkrat se nebesni žaromet ustavi, pa samo za hip, nato se spet zavrti, kot da se je sprožilo na tisoče ogromnih umetelnih ognjev.

še enkrat se ustavi, pa takoj v tretjič požene v še lepših, še čarobnejših barvah.

Množica pa strmi zamaknjena, brez diha. Nato sledi še večje presenečenje.

Hipoma imajo vsi občutek, da se je sonce odtrgalo z neba in da v brzih vijugah pada nanje. Vedno topleje postaja. En sam nepopisen krik groze iz večkrat desettisoč grl. Kakor da pošasten orkan pretresa gore. Nepopisen strah jim hromi ude. Iz množice se dvigne na tisoče vzklík: "Čudež! Čudež! . . ." vpijejo eni. "Verujem v Boga! . . ." se oglašajo drugi. "Zdrava Marija!" se veseli večina. "Moj Bog, usmiljenje! . . ." prosijo mnogi. Vse popada na kolena v blato in z ganljivo pobožnostjo glasno moli kesanje. Starček, do tedaj znan brezverec, vije roke in vzklika kot prerok: "Sveta Devica, blažena Gospa! Ti Kraljica presvetega rožnega venca, reši Portugalsko!"

Prizor, ki traja svojih deset minut, jasno razdeljen na tri čase, gleda vseh sedemdeset tisoč ljudi; verni in neverni, učeni in neuki, časnikarji, duhovniki in svobodomisleci, opazujejo prav isti prizor v istih menah ter prav isti dan in isto uro, kot je bil že mesece prej obljubljen in napovedan.

Pa ne samo množica, zbrana v Irijski globeli, ampak tudi nekateri oddaljeni pet, deset, trideset in celo štirideset kilometrov od Fatime, vidijo čudežni prizor. Nekateri so ga tudi fotografirali.

V razpravi je več tisoč prič s prisego potrdilo njegovo resničnost.

"Ta pojav", piše leirijski škof v svojem pastirskem listu, "ki ga ni zaznamovala nobena zvezdarna in ki zato ni bil naraven, so izpričale osebe vseh slojev in družbenih razredov, verni in neverni, časnikarji največjih portugalskih časopisov in ljudje več kilometrov daleč od kraja, kjer se je dogodek vršil: to izključuje vsakršno razlago s kolektivno samoprevaro."

Še drugo zanimivost so doživeli navzoči: njihova mokra in blatna obleka se je med kratkim dogodkom popolnoma posušila in vse blato je izginilo z nje.

Množico so vsi ti čudoviti pojavi pretresli do dna duše. Kakšen je njihov namen? L. de Fonseca sodi: "Brezdvomno: Bog jih je dovolil, da bi še nas uveril o resničnosti prikazovanj in o izredni važnosti nebeškega sporočila, ki ga posreduje Mati usmiljenja. Poslušajmo jo torej! . . ."

Ob šestdesetletnici fatimskih prikazovanj množica tisočev in tisočev romarjev obiskuje fatimsko svetišče. Pri vsem tem pa gre svet svojo pot in se ne meni za Marijina naročila. Ni mu mar greha, ni mu mar sprave z Bogom. Prav vse skuša potegniti za seboj. Zato je prav, da se spet spomnimo na fatimsko sporočilo. Kot žarek upanja nam bo svetilo na pot, če ga sprejmemo v svoje življenje in se po njem ravnamo. H. L.

Fatimski vidci: Jacinta, Lucija (še živi) in Francek

. . . Marija je v Fatimi obljubila dobo miru. Treba je pa delati pokoro, prizadevati si ze spremenitev notranjosti in se obrniti k Bogu v vsej iskrenosti, zares. Če hočemo, da bo med ljudmi več miru, pa tudi miru v srcu posameznika, je treba začeti novo življenje, spoštovati temeljna načela in živeti po zapovedih evangelija: Ljubi Gospoda — svojega Boga in svojega bližnjega, spoštuj človeško osebo, človekovo dostojanstvo in njegove pravice! Zakonska zveza dveh kristjanov je sveta reč, sveto je tudi življenje človeka . . .

Iz govora kardinala-legata Madeirosa stotisočglavi množici na slavlju obletnice (13. maja letos) v Fatimi.

SLOVENSKA MANJŠINA IN EVROPA

(Dopisnik iz Gorice)

PROBLEMATIKA narodnih manjšin postaja vedno bolj zanimiva. To ne velja le za pripadnike posameznih manjšinskih skupnosti, ampak tudi za države, v katerih le-te živijo. Današnji čas odpira nove možnosti za boljšo bodočnost narodnostnih skupnosti zlasti v Evropi. Skupnosti, ki jih večeraj širša javnost ni poznala (na primer Baski, Katalonci, Bretonci, Sardinci itd.), postajajo danes predmet ne le raziskav specializiranih institutov, pač pa tudi zanimanja s strani javnega mnenja.

Vse to velja še posebej za bolj ali manj poznane narodne manjšine v zahodni Evropi, kjer se zlasti bliža zaključek prve večje etape v gradnji zedinjevanja: **volitve za evropski parlament v Strassburgu**. Vse manjšine zahodne Evrope gotovo gledajo z zanimanjem na ta dogodek, saj predstavlja nove možnosti tudi za njih pristop in priznanje. Kako pa?

Od Velike Britanije sem do Francije in drugih dežel zahodne Evrope imamo razne pomembnejše manjšine, oz. narodne skupnosti. Skoti, Valežani v Angliji, Bretonci, Baski in alzaški Nemci v Franciji, Flamci, Danci v Nemčiji (Schleswig-Holstein), spet Korzičani pa Okcitanci v Franciji — to je le nekaj narodnih skupnosti, ki bi jih lahko imenovali "prepovedane" in prihajajo v poštev za te volitve. Kako se bodo končale?

Evropski parlament v Strassburgu bo izvoljen spomladi prihodnjega leta na neposrednih volitvah. Velika Britanija, Francija, Belgija, Holandska, Luksemburg, Danska, Irska, Zahodna Nemčija, Italija — to bodo za enkrat države, ki bodo sestavljale prvo evropsko zbornico. Slovenci bomo tu za enkrat prišli v poštev kot slovenska manjšina v Italiji. (Koroški Slovenci so iz tega procesa izključeni, v kolikor Avstrija ne spada v okvir teh držav.) Zato čaka prav primorske Slovence v zamejstvu težka in zgodovinska naloga.

V tem okviru je treba torej videti prizadevanja slovenskega političnega zastopstva v deželi Furlaniji-Juljski Benečiji, konkretno **Slovenske skupnosti (SSK)**, za iskanje in navezavo plodnih stikov z drugimi manjšinami v Italiji, pa tudi v Evropi nasploh. Če začnemo pri slednjih, moramo omeniti, da je **Slovenska skupnost** že član **Federalistične unije evropskih narodnih skupnosti (FUENS)**, ki ima sedež na Danskem ter veže v glavnem manjšine severne in zahodne Evrope. Bolj konkretno pa je **SSK** začela z navezavo stikov z manjšinami v italijanski republiki, saj je predvsem važno, da pride tu do prve politične platforme tudi za nastop na evropskih volitvah. Znano

je namreč, da bodo prve volitve potekale po volilnih zakonih posameznih držav-članic.

Kakšni pa so stiki med slovensko in drugimi manjšinami v Italiji? Gre v glavnem za zблиžanje in odnose s furlansko, ladinsko, južno-tirolsko in francosko narodno skupnostjo v Dolini Aosta. Te imajo namreč že zgodovinsko in tradicionalno politično predstavnostvo ter voljo po lastni samobitnosti. Poleg tega pa nas s temi etničnimi skupnostmi veže še pripadnost istemu geografskemu območju, alpskemu loku, pa tudi neka duhovna bližina srednjeevropskega kova. Poleg tega ima **SSK** tudi stike — vsaj na študijsko-informativni ravni — z manjšinskimi etnijami v južni Italiji, kot na Sardiniji in Siciliji. V teku zadnjega leta je prišlo tudi do raznih študijskih srečanj med vsemi temi skupnostmi, tako v Milanu in v Cagliariu na Sardiniji, poleg tega pa še v Aostii. Na vseh teh srečanjih je bila **SSK** vedno aktivno prisotna.

Pred kratkim je bilo tako študijsko srečanje tudi v Gorici, in to na pobudo slovenskih študijskih krožkov "Anton Gregorčič" v Gorici in "Virgil Šček" v Trstu ter pod okriljem Slovenske skupnosti. Tema zborovanja je bila "Povezava narodnih manjšin v novi stvarnosti združene Evrope". Zlasti močna je bila — naravno — slovenska prisotnost tako s predavatelji kot s publiko. Posamezni predavatelji so orisali politični položaj slovenske manjšine in zadnje predloge od strani **SSK** za zakonsko zaščito Slovencev (**SSK** je nedavno poslala ta zakonski osnutek v rimski parlament), srednjeevropsko poslanstvo Slovencev, gospodarsko-družbeni položaj Slovencev ter poglede na samostojnost, federalizem in sociologijo manjšin. Ob samem študijskem delu seminarja je bil nato še sestanek političnih strank omenjenih narodnih manjšin, ki so sklenile skupno nastopiti pri rimski vladi za ustrezne zakonske garancije pri bodočih evropskih volitvah.

Gotovo je, da so prav perspektive za prve evropske volitve zganile z mrtve točke posamezne manjšine, ki si želijo vedno večje povezave. Ne sme pa ostati samo pri tem. Tudi v bodoče je treba odločno poprijeti za začeto delo in napeti vse sile za doseg ciljev, ki smo si jih zadali. Politična volja je. Moramo pa sistematično gojiti začete korake in jih res uravnati z evropsko stvarnostjo. Le tako bomo kos svoji nalogi. In samo na ta način lahko upamo, da bodoča Evropa ne bo "Evropa držav", pač pa "Evropa narodov"!

A. B.

Obletnica smrti

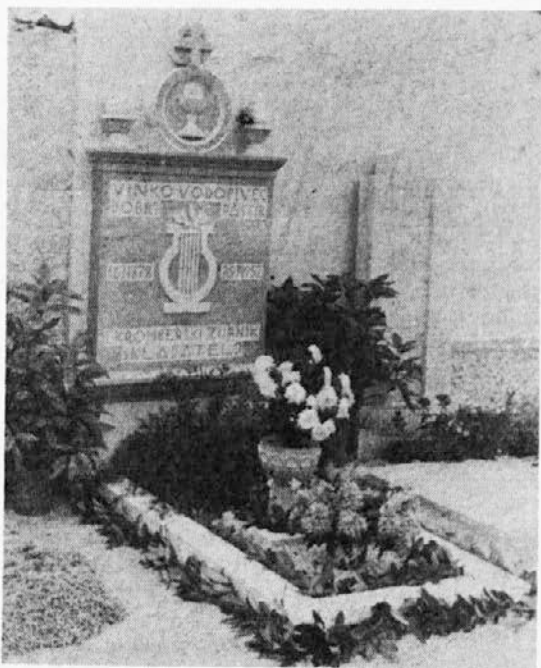
DNE 29. JUNIJA letos smo obhajali petindvajsetletnico smrti našega primorskega skladatelja VINKA VODOPIVCA.

Rojen je bil 16. januarja 1878 v Ročinju na Goriškem, kot prvorojenec učiteljske družine Vinka Vodopivca in Antonije r. Makarovič. V ljudsko šolo je hodil v Grgarju in skupno z brati se je že takrat vadil na harmoniju. Nižjo gimnazijo je obiskoval v zavodu Andreanum. Od tam je že kot dijak prinesel domov nekaj odpevov za litanije, ki jih je sam skomponiral. Toda oče mu jih ni hotel igrati, ker si je mislil, da je za študenta važnejša šola kot pa glasba. Vendar Vinka to ni omajalo. Začel se je podpisovati na svoje prvence s psevdonimom Ambrozij Sraka. Pod tem imenom ga je tudi oče spoznal za talentiranega muzika, ki veliko obeta. Višjo gimnazijo je obiskoval v goriškem Alojzijevešču. Tam je sodeloval pri zavodnem malem orkestru, pri katerem je igral violo. Instrumente za ta orkester je preskrbel takratni vodja in pozneje krški škof dr. Anton Mahnič. Med počitnicami je vneto študiral harmonijo in kontrapunkt. Po dovršeni gimnaziji je vstopil v goriško bogoslovje, kjer ga je 14. julija 1901 posvetil v mašnika goriški knezoškof, kardinal dr. Jakob Missia. Novo mašo je pel dne 21. julija istega leta v Grgarju, kjer je bil njegov oče še takrat učitelj.

Prvo duhovniško službo je Vinko nastopil v očetovem rojstnem kraju, Kamnje pri Ajdovščini, nato v Črničah in leta 1907 kot vikar v Kromberku pri Gorici. Leta 1914 je postal vojni begunec. Bežal je na Notranjsko, kjer je bil nameščen kot kaplan v Cerknici. Bil je tudi organist in pevovodja cerkvenega ter prosvetnega pevskega zbora. Tu je skomponiral skoraj vse lirične pesmi, katere je spesnila S. M. Elizabeta Kremžar, uršulinka v Ljubljani. Tu je med drugim uglasbil tudi Stritarjevo "Zabjo svatbo".

Leta 1918, po končani prvi svetovni vojni, se je vrnil v Kromberk in je tam ostal do smrti — 29. junija 1952. Vas in cerkev sta bila v razvalinah. Dobri ljudje so si postavili majhne barake za zasilna bivališča in še eno večjo barako za cerkev, šolo ter župnišče. Počasi pa so rasli novi domovi in obenem tudi lepa cerkev v neoromanskem slogu, posvečena Materi božji in za bogoslužje odprta leta 1927.

Leta 1936 je bil kromberški vikariat povišan v župnijo in tako je postal Vinko Vodopivec njen prvi župnik. Tam je 15. julija 1951 pel tudi svojo zlato mašo, naslednje leto pa ga je Gospod poklical k sebi na dan svetih apostolov Petra in Pavla. Bil sem prisoten pri pogrebu in videl ogromno množico ljudstva, ki se je prišla zahvalit pevcu božje slave ter ga spremit na njegovi zadnji poti. Slovenski akademiki iz

Poslednji zemski dom velikega moža, ki nam je zapustil toliko glasbenih del.

Novo Gorice so ga nesli k večnemu počitku k Sveti Trojici, kjer ga je pokopal apostolski administrator dr. Mihael Toroš, danes tudi on seveda že med pokojniki.

Ime Vinka Vodopivca zasledimo na premnogih cerkvenih skladbah. Skomponiral je več latinskih in tudi nekaj slovenskih maš. Najbolj je poznan po svojih cerkvenih pesmaricah, katere še danes s pridom uporabljamo po slovenskih cerkvah: **Božji spevi**, **Gospodov dan** in **Zdrava Marija**. Za cerkveno ljudsko petje je priredil zbirko **Svete pesmice**. Svoje občutene cerkvene skladbe pa je prispeval tudi v Cerkveni glasbenik in razne cerkvene pesmarice.

Poleg cerkvene glasbe nam je zapustil tudi veliko svojih posvetnih del: za moške, ženske in mešane zборе, samospve, dramatične prizore, spevoigre, koračnice, skladbe za tamburaške zборе, za mandolin-ske kvartete, za godbe na pihala in za salonske orkestre.

Zborovske skladbe so izšle v raznih glasbenih listih in pesmaricah, kot so: *Novi akordi*, *Pevec*, *Zbori*, *Mešani zbori*. Imajo jih Kramolčeva, Tomčeva, Kumarjeva in Pregljeva pesmarica. Ljubljanska Glasbena matica je izdala njegovega **Mejnika** za osemglasni mešani zbor. Samostojno je izdal Vodopivec v Gorici sledeče zbirke: **Moški zbori**, **Moški in ženski zbori**, **Poljske rože**, **Štiri vesele koračnice za mešani zbor**, **Osem izbranih moških zborov**, **Rožmarin** (kitica na-

rodnih spevov v prizorih) in **Snubači** (dramski prizor narodnih pesmi).

Njegova umetniška žilica je najbolj značilna v koračnicah, ki so res mojstrske. Vodopivčeva **Orlovska himna** je izšla prirejena za godbo na pihala leta 1921 celo v Brnu na Češkem. Znanе so tudi njegove koračnice, mazurke in polke, ki jih je napisal za mandolinski septet v Zagrebu (1938—1940): Bele cvetlice, Na poljani, Doričina polka, Vodopivska koračnica, Bakljadni ples kresničic, Pot na Drenikov vrh, Pri učencih — kot spomin na očeta . . . Skomponiral je tudi ogromno vaj in skladb za glasbo na pihala.

Vodopivčeva spevoigra **Kovačev študent**, ki šaljivo opisuje življenje študentov, je bila dolga leta zelo priljubljena po slovenskih odrih. Kdo od nas je ne pozna? Prevedena na hrvaški jezik je leta 1957 doživela v Osijeku kar dvajsetkratno ponovitev. Zelo znani sta še **Sree in denar** ter groteska **Povodni mož**.

Na svoji župniji v Kromberku je sam učil mešani cerkveni pevski zbor, pa tudi vaški mešani zbor. Sam je za faro vzgojil in izučil organista. Mnogo se je

trudil, da bi se v Gorici ustanovila orglarska šola, ki bi z dobrimi organisti pomagala številnim slovenskim župnijam, saj je vedel, kaj petje pomeni zlasti zapostavljenim Slovincem pod Italijo. Žal so to vedele tudi takratne fašistične sile ter so njegove načrte preprečile.

Ni bil samo glasbenik: napisal je tudi več komičnih prizorov za radijski prenos, katere je izvajal Radio Ljubljana v letih pred zadnjo vojno (1936—1940). Po vojni, ko se je odprla nova radijska postaja v Kopru, pa so ga naprosili nasvetov za nove ljudske zборе po Istri. Zaradi starosti se ni mogel osebno odzvati, zato je po magnetofonskem traku odgovarjal na vprašanja radijske postaje v prid pozitivne pevske tradicije.

Naj bo teh nekaj vrstic skromen spomin prvemu kromberškemu župniku in pevcu božje slave, ki mu je veljal kot najlepši citat iz psalmov:

ZAPOJTE GOSPODU HVALNO PESEM,
OB CITRAH PREPEVAJTE NAŠEMU BOGU!

(Ps. 146).

LUCIJAN MOZETIČ

POROČILO IZ ADELAIDE

LAURA PREMRL

NAM VSEM je znana organizacija "Good Neighbour Council", ki je z množičnim pritokom povojnih priselencev zaživela po vsej Avstraliji in služila za most med Avstralci in novodošlimi. Še obstaja, a pretečena leta in novi razvoji so njeno aktivnost porinili nekako v ozadje. Danes se avstralske oblasti trudijo imeti z etničnimi skupinami direktno zvezo preko mnogih svojih forumov, možnosti je veliko in na mnogih poljih javnega udejstvovanja.

Vendar "Good Neighbour Council" še obstaja in doprinaša svoje v tem avstralskem mozaiku kultur. Tudi pri nas v Južni Avstraliji. Kot že precej let zaporedoma je organizacija tudi letos v juliju omogočila veličastno prireditev adelaidskega folklornega festivala, ki ga je združila s proslavljanjem srebrnega jubileja vladanja kraljice Elizabete II. Imenitno adelaidsko gledališče — Festival Theatre — je zaživelo in prikazalo v polni meri današnje multi-kulturno Avstralijo.

Na priredbi tega pisanega festivala je nastopilo okrog 200 plesalcev, pevcev in igralcev dvajsetih različnih dežel Evrope, Azije, Afrike in otokov Tihega

V MOZAIKU KULTUR

oceana. Udeleženci smo imeli priliko občudovati pestrost različnih kultur in njih izražanja v glasbi, plesih, pesmih ter seveda v tradicionalnih narodnih nošah. Še več: na predstavo samo nas je uvedla že živa razstava v čakalnicah gledališča: romunsko barvanje pirhov, hrvatska lončarska obrt, vezanje iranskih preprog, japonski čajni obred, tkanje različnih veznin, igralca na balalajko in banduro, razstava umetne spretnosti avstralskih praprebivalcev . . . Pravi mednarodni sejem tradicije, ki jo morda težko najdeš celo na prvotnih domačih tleh samih.

Festival se je pravzaprav pričel že zunaj na terasi z nekimi narodnimi plesi, glavna predstava pa je bila zvečer v veliki gledališki dvorani. Škoti so zaigrali na svoje dude ob iluziji jutranje (ali pa je bila večerna) zarje. Poseben učinek je dala prizoru škotska megla, ki je izza kulis preplavila oder. Sledila je japonska humoreska (če smo jo prav doumeli), italijanska tarantella in drugo, nastop nemškega pevskega zbora, irski plesi v izvedbi študentk plesne akademije; dalje španski flamenco, grški in angleški plesi. Zanimivo je bilo ročno zvonjenje — že v Angliji redka stvar. Videli smo nastop plesalcev iz Samoe, Havajskih otokov in Tahitov, zabavni duet Afrikanca in Indijanca, bolgarski tradicionalni zimski večer. Ukrajinci so nastopili s pesmijo in glasbo, Filipinci s svojim starodavnim poročnim obredom, Indija nam je prikazala svoj elegantni ples žetve, Bavarci pa tudi v vsej šaljivosti svoj alpski ples. Ne bilo bi prav, da bi manjkali Avstralci s svojim pevskim nastopom. In

nam Slovencem bi bilo še manj prav, če bi pri nastopu pogrešali lastno narodnost.

Slovenska mladina se je izkazala s tremi slovenskimi narodnimi plesi. Vredno je omeniti, da je naša skupina nastopila edina od vseh jugoslovanskih narodnosti in to je bil obenem menda v Adelaidi tudi prvi nastop Slovencev na kaki mednarodni prireditvi. Čestitam vsem nastopajočim, saj sem prepričana, da ni bilo brez težav. Kot sem opazila, je moralo nekaj deklet pozabiti na svoj ženski spol in nastopiti v fantovskih narodnih nošah, da je bilo dovolj parov. Kaj res primanjkuje med našo adelaidsko skupino fantov slovenskega rodu? Ali pa manjka le pogumnih med njimi, ki bi se ne bali nastopa? Vsekakor nam je bil

ta prvi nastop za širšo publiko v veselje in ponos. Posebna zahvala gre gospe Francki Gabrškovici, pa tudi vsem ostalim, ki so pomagali. Le pogumno naprej!

Prireditev se je končala s skupno točko: ogromnem krogu oz. polžu dobrodušnosti vseh nastopajočih. Tako lepo in dostojno se je predstava pričela in tako prijetno končala. Da bi se ves svet res znal tako razumeti, kot se zna na odru ob takihle predstavah! Ta misel se je ob vsem tem porodila v moji glavi, pa morda še v marsikateri izmed gledalcev. Vsak naj doprinese svoje, pa bo morda kdaj le prišlo do tega! Vsekakor je večer dokazal, da znamo drug drugega ceniti in drug drugemu ploskati vsaj — v gledališču...

DR. JOŽEF POGAČNIK, metropolit in nadškof ljubljanski, je na zadnje julijsko nedeljo obhajal svoj zlati mašniški jubilej. V duhovnika je bil posvečen dne 25. julija 1927 v Innsbrucku v Tirolah. Pol stoletja zveste službe v vinogradu Gospodovem je dolga in plodona doba, pa tudi polna težav in preizkušenj, ki spremljajo slovensko Cerkev. Bog mu je poleg duhovništva naložil tudi breme in odgovornost nadpastirske službe, ki ji protiverske razmere množe težo in skrbi. Ob zlatem jubileju ga podprimo z molitvijo! Gospod mu daj moči!

Zlatomašnik se je že kot mlad duhovnik uveljavil tudi kot urednik in literarni vodnik, kot pisatelj verskih knjig in tudi kot pesnik. Naj ob tej priliki priobčimo eno iz pesniške zbirke "Sinje ozare"!

TRIJE ZVONOVI

Kadar s tremi zvonovi zazvoni,
tako na večer po navadi,
se zdi mi,
da slišim pogovor presvete Družine.
Poslušam, poslušam in mislim za njimi:

Jožef orjak,
Jožef je žalosten in je težak,
Jožefu v hrbet so zlezle skrbi:
veliki zvon težko zvoni.

Deva Marija
je med obema srednica,
starčka tolaži in Sinčka uči:
Deva Marija na sredi stoji.

Gleda skoz line Jezušček mladi,
spleta mu kodre, kot po navadi,
Mati Marija in ga drži:
Jezušček mladi se pasti boji.

Sveta Družina v sobi visoki,
v sobici stolpa cerkvenega revni,
v okna se sklanja nebo vam, nebo!
Jezus skoz line zre našo zemljo,
vidi nas, vidi.

Sveta Družina, le dvigajte nas!
Zlasti na tisti večer preroški,
ko nam zvonovi trije zapoje.
Tokrat, o sveta Družina, nas dvignite
v izbo svojó!

JOŽE POGAČNIK

Za vero otrok gre . . .

O katehiziranih in katehiziranih smo včasih brali samo v poročilih iz misijonov. Misijonarji so vzgajali domačine, da so jim pomagali pri širjenju krščanstva, ker njih ni bilo dovolj. Pri današnjem modernem razkristjanjevanju postaja ves svet — misijonska dežela. Tudi naša Slovenija ima — četudi v svojem tradicionalnem krščanstvu morda še ne zna prav ceniti — vedno več laičnih moči, ki pomagajo duhovnikom. Za nas vse bo to poročilo o katehiziranih Mariji zanimivo in — poučno. Vzeto je iz "Družine".

PRED trinajstimi leti, ko je Marija začela poučevati verouk v murskosoboški župniji, ni bilo tako rožnato kakor je morda sedaj. Ženska naj uči verouk? Kdo pa je to kdaj videl? To je vendar stvar duhovnikov! . . .

Mariji ni bilo lahko. Težave so bile. Postrani so jo gledali mali Prekmurci, še bolj pa odrasli. Neki duhovnik jo je vprašal: "Ali imate šibo za te paglavce?" Mariji se je čudno zdelo. Šibo? Čemu?

Z leti se je obrnilo na boljše. Kdor je imel opravke s katehizirano Marijo, kdor jo je poslušal pri verouku, je začel spreminjati mnenje o katehiziranih. Učila je živahno. Pri njej se otroci ne dolgočasijo. Še več: vzljubili so jo — otroci, starši in dušni pastirji. Vsako leto je njenih veroukarjev do šeststo, med temi stopetdeset prvoobhajancev.

Kako se počutiš, Marija, med temi otroki? Si u-či-te-lji-ca verouka? Jim serviraš znanje iz učbenikov? Jih učiš napamet? Jim deliš ocene? Ene-dve-tri-štiri-pet?

"Ne, učiteljica ne maram biti. Verouk že ni predmet, kot so razni šolski predmeti. Pri verouku gre za spoznanje in doživetje. Skušam jim čim nazorneje podati resnice vere. Izhodišče vsake kateheze je vselej življenje, ki ga živijo iz dneva v dan, sicer bi vse šlo čez njihove glave in ura je izgubljena. Nazorne pripomočke, diapozitive, filme, slike uporabljam le ob ponavljanjih. Pri otrocih do četrtega razreda je včasih veroučna ura svojevrstna; za odraslega bi bila komična, za otroke pa je način, da stvari dojemajo. Zato nisem prestroga; dobrota mora biti osnovno merilo. Tudi ocene delim, kajpada. Odločilno je zame: redni obisk verouka in nedeljske maše, pa volja za sodelovanje."

Vsak teden ima Marija po dvajset ur verouka v štirih nižjih razredih: v Murski Soboti, na Tišini, v Lemerju, v Kupšincih. To so njena najljubša pota, je najplemenitejše delo, kar jih lahko opravlja v cerkveni skupnosti. Sodeč po službenih letih (23 let v Holandiji, 3 leta v Mariboru, 13 let v Murski Soboti) bi utegnil kdo pomisliti, da je pri Ocvirkovi splahnil polet katehiziranja; stare tete so včasih sitne, živčne in ne prenašajo otroškega živčava. Pa je Marija kljub letom živahna in priljubljena in tudi — na tekočem v vsem, kar zadeva sodobno poučevanje verouka.

"Jaz se lahko daleč skrijem za njo", meni kaplan.

"Vse nove metode uporablja že vrsto let. Teološke in druge tečaje je končala v Holandiji, pa tudi tukaj se udeležuje raznih katehetskimi srečanj. Marsikateri dušni pastir ji ni kos. Ko je izšel Holandski katekizem, je bila zanj bolj navdušena kot katerikoli za novosti navdahnjeni kaplan."

Že v Holandiji je bila vedno v službi otrok. V mestni četrti v Bredii je kot katehizirana imela opravke s številnimi družinami; skupaj z drugimi jih je učila kuhati, gospodariti, vzgajati njihove otroke. V Antwerpnu v Belgiji je bila trinajst let ravnateljica doma za majhne otroke. V dom so sprejemale otroke iz družin, ki so živele v nemogočih kletnih in podstrešnih prostorih; poskrbele so za njihovo vzgojo in rast v veri. Leta 1968 se je vrnila v Maribor, po treh letih je prevzela verouk v Murski Soboti. Lepo je biti zopet doma, toda del srca je vendarle ostal v Holandiji . . .

"O počitnicah sem se vedno rada vračala med svoje prijateljice v Holandijo. Tudi sedaj, kajti katehetsko delo je tam veliko bolj organizirano, kateheze so sodobnejše in bolj življenjske. Tam poslušam predavanja, berem revije o novih pogledih v teologiji. Nepozabna so doživetja pri mašni daritvi v majhnih občestvih, ki so resnična žarišča bratstva in prijateljstva. Prav tako so nepozabna srečanja kristjanov, na katerih se pogovarjajo o svetem pismu, o veri, kjer skupno molijo in izražajo prošnje. Tam v resnici znaš pravega Kristusovega duha in si veseli, da si kristjan. Pri nas je le še preveč črke, črke, črke in predpisov, ki ne prinašajo nobenega sadu. Toliko starokopitnosti, okostenelosti tako pri mašah kot pri katehezi."

Prihodnost katehiziranih v naših krajih?

"Vse pretrdo je še. Osnovni problem je: Kdo bo katehizirano vzdrževal? Za vsak beton je denar, za lepšanje sten svetišč in zlatenje angelčkov, za vzdrževanje človeka ga ni. Bolj bi morali imeti pred sabo cilj: za vero naših otrok gre. Dekle konča teologijo, konča tečaje za katehizirane, pokaže pripravljenost, potem pa zanj ni mesta po naših župnijah. In to kljub pastoralni emancipaciji katehiziranih, kljub koncilu in njegovim smernicam ter zahtevam, da v delu Cerkve sodelujejo tudi laiki. In še kljub mnogim: kljub, kljub, kljub . . ."

PROBLEM NAŠIH DNI

V DRUŽINI je najbolj boleča in tudi najbolj kritična točka zanikanje avtoritete. Ta je na zunaj najmanj vidna in opazna, a je po svojih učinkih in posledicah najbolj nevarna, ker se je zajedla in ukoreninila v sam temelj družbe.

Pri tem pojavu ne gre za otroško neubogljivost, ki je znak in spremljevalec otroškega življenja, niti za upornost mladih ljudi v doraščajoči dobi, ko pridejo v tako imenovana "neumna leta", v puberteto in adolescenco. Ta leta so značilna za iskanje oblike in osebnosti jutrišnjega človeka in za poslavljanje od otroškega brezskrbnega življenja. Gre za dobo, ko je mladi človek vse to že prebolel, ko doseže starost, v kateri mora že resno misliti in odločati med dolžnostmi in pravicami ter usmerjati pot svojega življenja.

Če se v pubertetni dobi mladi človek navadno zaradi prevelike preobčutljivosti in odkrivanja novega sveta ter okolja, v katerem živi, upira avtoriteti staršev, je pri tem vendar nikoli ne zanika: kot nebogljjen se zopet in zopet vrača ter išče pri njej zatočišče in zavetje. Šele potem, ko to dobo preboli, nastopi resničen problem, če se hoče otresti poslušnosti staršem, njihovi skrbi in opominom, ker hoče biti svoboden in samostojen. Večkrat tudi surovo pokaže, da nimajo nad njim nobene pravice več, nobene kontrole in vpliva, da lahko dela in misli, kar hoče. S tem, da so ga starši vzredili, so že opravili svojo dolžnost, in s tem so prenehale tudi njihove pravice.

ZAKAJ KRIZA

Tako stališče mladih je grobo znamenje nehvaležnosti, lahko bi rekli, skoraj nekaj nečloveškega, dasi postaja danes vedno bolj splošno dejstvo zlasti po svobodnem svetu.

Najbrž nikoli v zgodovini človeštva starši otrokom niso izkazovali toliko nežnosti, oboževanja in občudovanja kot v naši dobi. Nikoli jih najbrž niso obdajali v takim ugodjem, toliko in tolikokrat ustregli njihovim kapricam ter jim nudili toliko svobode. Pa tudi se ni najbrž nikoli zgodilo, da potem, ko dorastejo, vse te skrbi zanje nič ne pomenijo in jih ne vrednotijo. Nič jih ne nagiba k hvaležnosti, spoštovanju in ljubezni. Kje je vzrok temu?

Družbene spremembe in različni zunanji vplivi so prodrli tudi v osrčje družine. Ker je družina temelj družbe, je tudi njen del, zato je podvržena vplivom dogajanj in življenja družbe kot celote. Potrošniška miselnost in težnja za ugodjem je tudi v družini našla svoje mesto. Starši se borijo za svoj status, tvorno ugodje, za tvorne potrebe. Duhovnost in nrvnost, nadnaravnost . . . vse to je dostikrat zapostavljeno. Glede na dohodke in tvorno bogastvo se odloča o številu otrok, s tega stališča se usmerja tudi njihovo življenje. Prav ta miselnost, ki se je močno ukoreninila

v družinskem življenju, se prenaša nehote tudi na otroke. Starši nudijo otrokom veliko tvarnega ugodja, a dajo jim premalo resnične ljubezni, premalo zgledega krščanskega življenja. Dovolijo jim vse, kar premorejo, a premalo vzgajajo k odpovedi in ljubezni do globljih vrednot.

SAMO MATERIALIZEM

Ker se družino vrednoti kot potrošniško skupnost, oče velja samo toliko, koliko zasluži in kakšno tvorno blagostanje lahko nudi svojim otrokom. Ko so otroci majhni, se tega ne zavedajo — kljub temu, da to čutijo. Ko pa enkrat dorastejo, je v mnogo primerih odločilnega pomena: očetova avtoriteta se meri le po vsoti mesečnih dohodkov in njihovi kupni moči. Če odrasli sin ali hči v družini zasluži več kot oče, potem je težko govoriti o njegovi avtoriteti. Morda se celo sam sramuje svojega položaja, saj sam gleda skozi ista očala ter ne zna prikazati ter pokazati, da sta denar ter očetovstvo z vsemi pravicami in dolžnostmi dve različni življenjski realnosti.

Očetova avtoriteta, ki se je včasih istovetila z družinsko avtoriteti, je prva prizadeta. Kvantiteta tvarnih dobrin, materialistična vzgoja in potrošniški vpliv okolja ji razjedajo korenine. Temu se pridruži še dejstvo in potrebe, da oče deli svojo avtoriteto z materjo. Družbene spremembe in dejanske potrebe so tudi v tem pogledu prinesle svoje. Prav gotovo ne v prid staršem, ki jih nehvaležnost mladih boli. Pa tudi v prid mladih ne, ki izgublajo čut za vezi z družino, iz katere so izšli in v kateri so doraščali. Vprašanje je, kaj bodo enkrat lahko sami dali svojim otrokom, če jih bodo vzgajali v isti miselnosti, kot je zajela njih same. Verjetno bodo doživljali še hujšo nehvaležnost, kot so jo sami pokazali staršem.

Po "Nedelji"

Bo ta ljubezen do očeta ostala? Verjetneje, če otroku prikažemo krščansko družino, ne le potrošniško skupnost . . .

I. avgusta 1977

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 861-8118 in 861-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slošek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 861-9874

● Za obisk letošnjega III. vseavstralskega mladinskega koncerta bosta odšla od nas proti Canberri dva avtobusa. Odhod bo izpred cerkve v petek, 26. avgusta dopoldne. Nekateri bodo odšli s svojimi vozili. Za večino smo rezervirali prenočitev v hostelu canbernske univerze, ki je precej cenejše od nočevanja v motelu. Vsekakor upam, da bodo vsi srečno potovali in se bodo tudi v naši prestolici dobro imeli. Nastopajočim skupinam pa želim obilo uspeha, kakor tudi upam, da bo celotni koncert lepo uspel. V prihodnji številki bomo že lahko poročali, kdo je letošnji zmagovalc.

● Mislim na našo doraščajočo mladino smo posvetili julijsko radijsko oddajo verskega središča na 3EA. Precej telefonskih klicev nam je povedalo, da je bila med poslušalci toplo sprejeta. Škoda, da je bila jutranja ponovitev "zaradi tehničnih razlogov" šele ob desetih namesto ob običajni sedmi uri. To se je zgodilo že drugič ravno naši verski oddaji. Vzemimo za slučaj, a če se bo še kdaj ponovilo ravno nam, bomo iskali zajca za grmom . . .

Prihodnja slovenska radijska oddaja v priredbi verskega središča bo v ponedeljek, 29. avgusta, ob običajni uri. Posvečena bo našim ostarelim rojakom. Saj se bližamo tretji septembrski nedelji, ki naj ostane vsakolletna nedelja v počastitev naših upokojenec. Mladina bo popoldne tega dne zopet s prehojenimi kilometri nabirala darove za naš Fond DOMA POČITKA, ki naj zraste ob cerkvi. Poglejte si oglas!

● Poleg nekaj krstov hrvaških družin smo imeli ta mesec tri slovenske: 17. julija je bila krščena **Sonja Jožefina**, hčerka **Jožefa Juraja** in **Marije r. Koltaj**. Prinesli so jo iz Lalorja. — Dne 23. julija pa je krstna voda občila **Nadjo Silvano**, ki je razveselila družino **Stanislava Grlj** in **Brune r. Gorjanc**, **Flemington**. — 30. julija so prinesli iz Sunshine **Karmen Agnes**, ki jo je dobila družina **Franka Plačka** in **Agnes r. Gadance**.

Same punčke! Upam, da bodo pridno rastle ter prinesle staršem mnogo veselja. Naše čestitke!

DAN OSTARELIH — NEDELJA 18. SEPTEMBRA

WALKATHON ZA SKLAD DOMA POČITKA

Vsi ostareli rojaki med nami ste za to nedeljo posebej vabljeni v Kew. Družine s starši očeta ali matere, napravite jim veselje in pripeljite jih med nas! Njih dan je. Posebej se jih bomo spomnili pri deseti maši, v dvorani pa z zakusko in kratkim sporedom mladine. Vsi, zlasti pa mladina, jim pokažimo, da jih imamo radi in jih spoštujemo. Del naše skupnosti so in vredni naše ljubezni.

Kdor starejših nima domačih ali prevoza, naj nam pravočasno sporoči, pa bo ta dan kljub temu med nami! Peskrbljeno bo tudi za prevoz vseh v Box Hill, da bomo tam ob zaključku Walkathona in podelitvi priznanj.

K udeležbi WALKATHONA vabimo vse, ki bi v dober namen radi preizkusili svoje moči za hojo enajst in pol kilometrov. Zlasti pa seveda vso slovensko mladino, ki bo s tem dejanjem pokazala, da spoštuje starost. Formularji za nabiranje sponzorjev kilometrov so v verskem središču že na razpolago. Sponzorji, bodite darežljivi! Za DOM POČITKA gre!

Posebno priznanje bodo dobili trije mladinci (ali mladenke), ki bodo največ nabrali, odrasli udeležence Walkathona (nad 25 let) z najvišjo nabrano vsoto in pa sponzor, ki bo najbolj darežljiv.

Od nas vseh zavisi, da bo DAN OSTARELIH res v vsakem pogledu uspeh. Potrudimo se! Podprimo geslo dneva "MLADINA SPOŠTUJE STAROST!" s svojim lepim zgledom!

● Poroke ni bilo te tedne nobene. Rad pa bi v naši kroniki dve vseeno zabeležil, četudi z zamudo: Dne 16. aprila se je v cerkvi sv. Marka, Fawkner, poročila **Jenny Vičič**, rojena v slovenski družini v Moonee Pond-su. Njen življenjski drug je postal **Greg McNamara**. — Pri Sv. Moniki v Footscrayu pa je bila poroka 28. maja: **Mary Furlan**, rojena in krščena v Geelongu, je obljubila zvestobo **Franku Lutterschmiedu**. — Obema paroma čestitamo k novi življenjski poti!

● Kar lepa je bila naša udeležba 17. julija pri ekumenskem bogoslužju v stolnici, ko smo se pridružili ostalim nesvobodnim narodom in skupni molitvi za mir, svobodo in človečanske pravice. Svojo narodno skupino smo predstavljali s slovensko zastavo in našimi banderi ter lepim številom narodnih noš. Prošnje so izzvenele v štirinajstih jezikih, med njimi tudi v slovenskem: našo prošnjo je brezhibno podala že tu rojena Marija Lah, za kar ji gre vse priznanje. Za branje evangelija v angleškem jeziku je vodstvo letos izbralo mene.

Vsem udeležencem, zlasti narodnim nošam, moja iskrena zahvala!

● Delo pri ureditvi BARAGOVE KNJIŽNICE vztrajna napreduje. Je pa počasno in natančno, zato potrebuje

več časa. Vzelo bo še nekaj tednov, da jo bomo mogli odpreti javnosti. Računamo, da bi na prvo oktobrsko nedeljo v ta namen pripravili malo slovesnosti. Lepo bi to združili z razstavo izseljenskega slovenskega tiska, ki ga je kar precej.

● Naša skupina mladincev je priredila v nedeljo 24. julija svoj zimski izlet. Odšli so z avtobusom že zgodaj jutraj, nedeljsko mašo pa je imel zanje p. Stanko zvečer po vrnitvi.

Tudi letos jih je zvalil Mt. Buller in jim pokazal svoje zimske zobe: polno snega in še ves dan je naletaval, pa tudi vetra in mraza je bilo kar dovolj. A mladina zna najti svoje veselje tudi v tem. No, zmrznil ni nihče in tudi nog si ni nihče polomil. To pa je glavno. Nekateri so sneg videli prvič v življenju.

● Proslava OČETOVSKEGA DNE bo na prvo septembrsko nedeljo (4. sept.) po deseti maši. Vabljeni ste vsi, očetje še prav posebej. Članice Društva sv. Eme so že obljubile, da bodo zlasti očetom lepo postregle. Slomškova šola bo priredila kratek nastop, pa tudi enodejanski VRAZAR se boste iz srca nasmejali. Prostovoljni prispevki pri vходу bodo za fond Doma počitka.

● V prihodnjem mesecu praznujemo tudi obletnico Baragovega doma s tradicionalnim SREČANJEM bivših fantov hostela na soboto 10. septembra. Vsi ste vabljeni, poročeni seveda s svojimi družinami. Da bo kot vsako leto domače in prijetno, mi menda ni treba posebej poudarjati. Poskrbljeno bo za lakoto in žejo, za dobro voljo in ples. Igral bo zopet orkester BLED. Pridite, fantje, saj se nekateri komaj kdaj srečate! Prav ta obletnica je lepa prilika.

Na večer obletnice vabim tudi naše cerkvene pevce in dobrodošli ste tudi mladinci verskega središča.

● Večerno mašo bomo imeli na ponedeljek 15. avgusta, ko obhajamo zapovedan praznik Marijinega vnebozvetja ali Veliki šmaren. Maša bo dalje na Marijin praznik, ponedeljek 22. avgusta. - Kot običajno bo večerna maša tudi na prvi petek v septembru (2. sept.); dalje na praznik Marijinega rojstva ali Mali šmaren (četrtak, 8. septembra) in pa na praznik Žalostne Matere božje (četrtak, 15. septembra).

● Redna slovenska maša bo v **Morwellu** na četrto nedeljo v avgustu (28. avg.) ob običajni večerni uri. Ne pričakujte patrovega obiska čez dan, ker bo mogel šele popoldne na pot iz Melbournea. — **Wodonga** bo imela izjemno slovensko mašo v septembru **na četrto nedeljo (25. sept.)** namesto na tretjo. Rojaki Wodonge, Alburyja in okolice, zabeležite si spremembo!

● Na petek 28. julija se je s. Hilarija vrnila iz počitnic v domovini, ki si jih je po desetletnem delu med nami res zaslužila. A ni se vrnila sama. Jekleni ptič je z njo pripeljal med nas tudi sestro **MAJDO KADIVNIK**, ki je v kongregaciji frančiškank Brezmadežne še novinka.

V Slomškovem domu bo nadaljevala z noviciatom. Kliče jo veselo dobrodošlico v upanju, da bo vztrajala v službi Bogu in naši izseljenski družini.

Bo kdaj kaj poklicev med našimi tukajšnjimi dekletki? Čas bi že bil. Premalo molimo v ta namen. Hvaležni bodimo domovini, da nam je sestro poslala, ne pozabimo pa, da je za slovensko Cerkev vsak tak odhod velika žrtev. Obenem pa seveda lep znak, da smo tudi mi njen del ter misli in skrbi za nas.

● Večkrat sem že dobil vprašanje, zakaj ne objavljamo bolnikov med nami, zlasti takih, ki morajo v bolnišnico. Tako dela v Sydneyu od časa do časa p. Valerijan in gotovo marsikateri bolnik dobi obisk rojaka, ki drugače morda še vedel ne bi, da je oseba bolna ali celo v bolnišnici.

O takih objavah sem že sam precej razmišljal, pa vedno prišel do zaključka, da je bolje ne začeti. Ene mu bolniku bi bilo všeč, drugi bi se pa jezil, da ga javno razglašam za bolnega . . . Nekateri imajo čuden in nerazumljiv sram — kot bi bilo biti bolan sramota ali kaj. Še sam za marsikoga slučajno "pod roko" zvem o boleznih in marsikdaj s pristavkom: "Pa ne povedati, kdo vam je rekel . . ." Ko bolnika potem nepričakovano obiščem, je pa le vesel — vsaj večina menda.

Vsekakor: če se bolnik ali sorodnik žele poslužiti moje tipkarije v objavo, bom rade volje ustregel. Na svojo pest pa bom še vedno previden, ker si kake nepotrebne jeze ne bi rad nakopal. Še pri najboljših namenih marsikdaj in marsikaj pade na patra . . .

Rad pa bi ob tej priliki povedal, da naju s p. Stankom o bolnikih premalo obveščate. Obisk duhovnika še ne pomeni smrt, prinese pa lahko obilo tolažbe. Tudi prejem obhajila na bolniški postelji še ni vedno popotnica v večnost in zakrament bolnikov (sv. olje) navadno prinese izboljšanje. Če je res priprava na odhod, je pa tudi prav, saj smo kristjani.

Zato se nas bolniki sami, ali pa sorodniki in znanci, ne bojte poklicati! Žal mi je, če zvem prepozno.

Smeħ
je prinesla
s seboj
v Avstralijo
novodošla
sestra **MAJDA**

BARAGOV DAN v Dobrniču smo že zadnjič omenili. Več o njem berete v obrobem članku na strani 246 te številke.

ŽE DEVETO letno romanje bolnikov in invalidov na Brezje je bilo letos na soboto 9. julija. Pri Mariji Pomagaj se je zbralo okrog 6.000 romarjev, ki so obenem pripeljali tudi številne bolnike in invalide. S škofom dr. Leničem je somaševalo okrog trideset duhovnikov, drugi pa so med bogoslužjem podeljevali zakrament bolniškega olja. Škof je bolnike nagovoril v imenu Cerkve: "Vi ste ljubljenci božjega kraljestva, ki je kraljestvo upanja, sreče in življenja! Vi ste bratje trpečega Kristusa, in če le hočete, skupno z Njim rešujete svet! Vas je izvolil Kristus, da ga upodobite v svojem življenju! V njegovem imenu vas Cerkev pozdravlja z ljubeznijo in se vam zahvaljuje. Zagotavlja vam prijateljstvo in podporo Cerkve ter svoj blagoslov . . ."

Kakšna tolažba bolnikom in invalidom je ravno vera. Brez nje v srcu je življenje samo bolečina in brezmiselna pot proti smrti. Vera pa ravno trpljenju da neizmerno vrednost in vsakemu dnevu na bolniški postelji ali invalidskem vozičku svoj smisel.

DA PA VERA ni le za ostarele in bolne, hočejo vsako leto pokazati verni ljubljanski študentje: vsako leto si izberejo čas, da se skupno odpravijo peš na Brezje. Letos so se zbrali v šentviški cerkvi na petek 1. julija zvečer. Poročilo pravi, da so "napolnili cerkev". Po večerni maši so ob pol desetih zvečer nastopili pot ter dospeli k Mariji Pomagaj ob petih zjutraj, le nekateri ožuljeni so imeli eno ali dve uri zamude.

Je to zgolj avantura? Morda študentska ideja enega, ki mu ostali slede kot ovce? Najbrž ne. To pot vzamejo udeleženci resno: za romanje, žrtev in molitev. Zadovoljni in srečni so, ko pridejo na cilj, četudi skozi šolsko leto morda od brezvernih sošolcev marsikatero čujejo na račun te poti.

Eden izmed študentov-udeležencev je o tem svojem romanju izjavil: "S peš romanjem na Brezje sem ta sveti kraj globlje doživel, kot če bi šel z avtobusom; čeprav zaspan in utrujen od hoje, je bila moja

molitev in premišljevanje kot pozvanje zvonov od onstran človeških razmerij. Bilo je kako življenjsko romanje, romanje v svobodo, ki je sicer naporno, a se lepo konča . . ."

To je idealna verna mladina, na katero slovenska Cerkev veliko gradi. Utrjena je v bojih in za svoje versko prepričanje mora veliko žrtvovati. Zal jo je le nekaj odstotkov študentskega morja, v katerem mnogi ne poznajo niti krsta več. Vsekakor kvaliteta, ki v preizkušani slovenski Cerkvi počasi zamenjuje kvantiteto . . .

V LJUBLJANI so bili od 6. do 8. junija takoimenovani Derčevi pediatrični dnevi — zdravniške konference. Kaj nenavadno geslo je imel tretji dan in se glasi: Vzgojiti moramo rodove zdravnikov, ki bodo bolj odporni proti antibiotikom! Ugotovili so dejstvo, da danes po slovenskih bolnišnicah veliko preveč zdravijo z antibiotiki. Največ in veliko preveč antibiotikov uživajo otroci od štirinajstega leta dalje. Zanimiva je bila tudi ugotovitev, da si mnogo bolnikov nakoplje zaradi nezadostne higiene v bolnišnicah še druge bolezni, ki jih niso prinesli sami s seboj.

SREČANJE SLEPIH pri božjepotni Marijini cerkvi na Dobrovi pri Ljubljani je postalo že tradicionalno. Tudi letos so se zbrali na prvo junijsko nedeljo v lepem številu. Največ jih je prišlo iz bližnje in daljne okolice Ljubljane, pa tudi iz Goriške, Štajerske in celo iz Prekmurja. Slepi so sami sodelovali pri bogoslužju z branjem beril v Braillovi pisavi — tisk ima namesto črk izbočene pikice, ki jih "berejo" s prsti. Marijine sestre, ki imajo na Dobrovi svoj dom, so slepim romarjem z ljubeznijo postregle.

Teh verskih srečanj slepih, gluhih, hromih, bolnih in ostarelih je vedno več. Znak, da so krščanske oči za trpeče vedno bolj odprte in roke res voljne pomagati. Zadnji koncil nas je spomnil na ta dejanja ljubezni do bližnjega, zlasti do takih, ki so kakor koli izruvani iz rednega življenja. Lepo in prav je tako.

Za bolnike izdaja slovenska Cerkev poseben prijeten mesečnik "Prijatelj", ki je mnogim v tolažbo. Slepi pa imajo poseben verski list "Sodelavci v ljubezni", ki ga izdaja verski tednik "Družina" v Braillovi pisavi.

TRADICIONALNA razstava cvetja in okrasnega grmičja je bila tudi letos v brežiškem gradu. Priredilo jo je lepo delujoče Hortikularno društvo. Dali so ji ime "Cvetje in pesem 77". Obiskovalce niso privabile le cvetlice, ampak tudi kulturni spored. Nastopil je brežiški pevski zbor in godba na pihala iz Kapel.

NOVE MAŠE so postale redkejše, zato pa še z večjo slovesnostjo obhajajo doma razne duhovniške jubileje, zlasti visoke. Letos je med zlatomašniki tudi ljubljanski nadškof dr. Jože Pogačnik. V Dolanah (Šmihel) pri Pivki pa so na drugo junijsko nedeljo praznovali biserno mašo župnika Rafaela Morela, ki je še do lanskega leta opravljal vse župnijske posle. Šestdeset let mašništva res ni malenkost, zato pa je

slovesnost tudi pritegnila tako številno množico od blizu in daleč. Biseromašnik kljub upokojitvi še veliko in rad pomaga v domači župniji: spoveduje, mašuje, pridiga, obiskuje bolnike in zlasti veliko moli.

V SLOVENJ GRADCU je Gospodarska zbornica Slovenije pripravila prvo "celovito in specializirano" razstavo domače in umetne obrti. Med razstavo je bilo ugotovljeno, da so ročni obrtniki preobdavnjeni. V tem je eden vzrokov občutnega padanja domače obrti. S tem pa se pojavlja na trgu tudi vedno več ponaredkov in kiča brez vrednosti.

PO DELU je v Sloveniji povpraševalo v prvih treh mesecih letošnjega leta 13,445 oseb. Številka je znatno višja od lanskega istega razdoblja, ko je delo iskalo preko državnih delavskih uradov le 12,317 nezaposlenih oseb.

SESTANKI uredniškega kolegija slovanskih dialektologov, ki pripravljajo "Občeslovanski lingvistični atlas", so bili v Ljubljani in Portorožu od 2. do 11. junija. Obravnavali so vsebino in komentarje k zemljevidom slovenskih narečij. Prvi zvezek tega atlasa naj bi predvidoma izšel še letos.

O DVIGU produktivnosti in izkoriščanju delovnega časa so zopet razpravljali v domovini. Predčasno odhajanje iz delovnih mest so v "Delu" 3. junija ožigosali kot največjo oviro, ki jo očitno kar ne morejo odpraviti. Celo ure za označenje prihodov in odhodov

delavcev, ki so jih uvedli v nekaterih podjetjih, ne pomagajo dosti. Navada je železna srajca, pravi slovenski pregovor, ki velja tudi za razvado. Tako "Delo" toži, da delavci ponekod s kartico v roki stoje in pol ure čakajo na znak sirene . . .

ŠTEVILO divjih zajcev v Sloveniji občutno pada, tarnajo naši lovci. Trdijo, da so vzrok temu spremembe v življenju človeka, zlasti urbanistične, nov način obdelovanja polj, pa tudi umetna gnojila. Poskušali so z naselitvijo zajcev, ki so jih kupovali v tujini, a pravih uspehov niso dosegli. Ne preostane jim drugo kot omejevanje lova in čim večja zaščita tega glodalca, za katerega še pred nekaj leti ni bilo nobenih zaprek.

Uspeli pa so slovenski lovci z novo naselitvijo kozorogov, ki so po zadnji vojni že skoraj izginili. Komaj štirideset so jih mogli naštet v vseh Julijskih alpah. Edina kolonija kozorogov, ki je preživela vojno viхро, se je pasla po obronkih Begunjsčice in se ohranila do danes. Leta 1961 so jih začeli kupovati v Švici. Osnovali so kolonijo v Kamniški Bistrici pod Brano v višini 2,300 metrov ter jo do pomladi leta 1973 dvignili na 84 kozorogov. Živali so naselili tudi v Trentu, na Velem polju nad Bohinjem, no področju lovske družine Bovec. Tudi tu so se lepo udomačili in število je v enem desetletju narastlo na sto. Letošnje pomladansko štetje je pokazalo, da po skalah naših gora skače že nad 200 kozorogov. Tako lovci upajo, da so rešili vsaj to lepo žival slovenskih planin.

VABLJENI STE

na

TRETJI MLADINSKI KONCERT

ki bo v priredbi slovenskih verskih središč letos v CANBERRI,

SOBOTA, 27. AVGUSTA, ob štirih popoldne.

V DVORANI MARIST BROTHERS COLLEGE-a, Melrose Drive, Pearce,

(dober kilometer od canberrškega doma "TRIGLAV").

Tudi letos bo združen s TEKMOVANJEM med prijavljenimi mladinci in
PODELITVIJO PRIZNANJ.

VSTOPNINA: Odrasli \$3.00, mladinci \$2.00, otroci prosto.

oOo

Po koncertu (okrog osmih zvečer) prireja Slovensko-avstralsko društvo Canberra
v svojem domu "TRIGLAV" — **DOMAČI VEČER S PLESOM.**

VSTOPNINA: Odrasli \$4.00, mladina \$2.00.

Za udeležence koncerta je vstopnina polovična, za nastopajoče na koncertu pa brezplačna.

Kakor čisti dobiček koncerta, gre po dobroti canberrškega društva tudi vstopnina
VEČERA S PLESOM v fond DOMOV POČITKA verskih središč.

GORA KARMEL je pravzaprav gorski greben, ki se prične strmo nad zalivom in se nadaljuje proti samarijskim hribom. Visok je med 500 in 600 metri. Na severu in vzhodu se s Karmela odpira pogled na širono Ezdrelonsko planoto z lepo obdelanimi polji, zelenicami in plantažami agrumov. Vodo za namakanje te široke površine črpajo iz Genezareškega jezera. Sem prihaja po ceveh, ki so včasih kar na površini. Pogled proti jugovzhodu, kjer se razprostira Samarija, je manj privlačen, ima pa zato druge zanimivosti.

Da se povrnemo na goro Karmel: znana je v zgodovini kot nekaj skrivnostnega. V času, ko so izraelski kralji zavajali ljudstvo v poganstvo, je bilo na njej pogansko svetišče. V svetem pismu stare zaveze se kraj omenja v knjigi kraljev v zvezi s prerokom Elijem (1 Kr 18, 19-40). Prerok se je za časa kralja Ahaba tu boril z Baalamovimi duhovniki. Čudež naj bi odločil, kdo je

Veliki oltar karmelske bazilike
stoji nad Elijevo votlino

pravi Bog. Elija je v dokaz res priklical ogenj z neba, ki je použil njegovo daritev. Vsi Baalovi svečeniki, štiristopetdeset po številu, so bili pokončani. V drugi knjigi kraljev (4, 22-30) pa je jokajoča mati na gori Karmel prosila preroka Elizeja, naj gre z njo v Sunam in ji oživi sina. Oba znana preroka, zlasti pa Elija, sta torej posvetila goro s svojim bivanjem. Karmel ima več votlin, v katerih je Elija zbiral svoje učence. Hotel jih je v samoti obvarovati pred poganskimi navadami, ki so se vrinjale v judovsko vero.

Jamblicus, življenjepisec znanega poganskega filozofa Pitagora (v drugem stoletju pred Kristusom), poroča, da je Pitagora večkrat odhajal premišljevat "na sveti karmelski kraj". Po Kristusu pa rimska zgodovinarja Suetonij in Tacit pripovedujeta, da so kar celo goro Karmel častili kot boga. Cesar Vespazijan je na njej daroval.

Gora je bila očitno pripravna za premišljevalno življenje, zato so bogomisleči kristjani ob spominu na preroka Elija kmalu izpodrinili poganstvo. Že v bizantinskem času so se zbirali v Elijevi votlini, kar so izpričali tudi odkriti grški grafiti. Votlina je v pobočju, okrog 170 metrov visoko. Številni puščavniki so živeli po vsej gori posamič, zrastlo pa je tudi prvo meniško naselje, ki je bilo kmalu uničeno. V času križarjev je bilo na gori pozidano prvo večje svetišče in leta 1150 je postal prvi predstojnik samostana sv. Bertold. Njegov naslednik sv. Brokard je v letu 1207 zaprosil jeruzalemskega patriarha Alberta za pisana pravila, po katerih naj bi se ravnali karmelski menihi. S tem je bil postavljen temelj današnjemu karmeličanskemu redu, ki se je iz Karmelske gore razširil po vsem krščanskem svetu in mu je papež Honorij III. leta 1226 potrdil pravila.

Ko so mohamedanci zasedli samostan, so se menihi umaknili v sedem kilometrov oddaljeno dolino Wadi-es-Siah, kjer pa jih je ob padcu mesta Acre (1291) čakalo uničenje samostana in smrtno mučenje. Po njih je v naslednjih stoletjih ostalo samo še ime kraja: "Dolina puščavnikov". Razvaline je pred zadnjo vojno raziskal frančiškanski

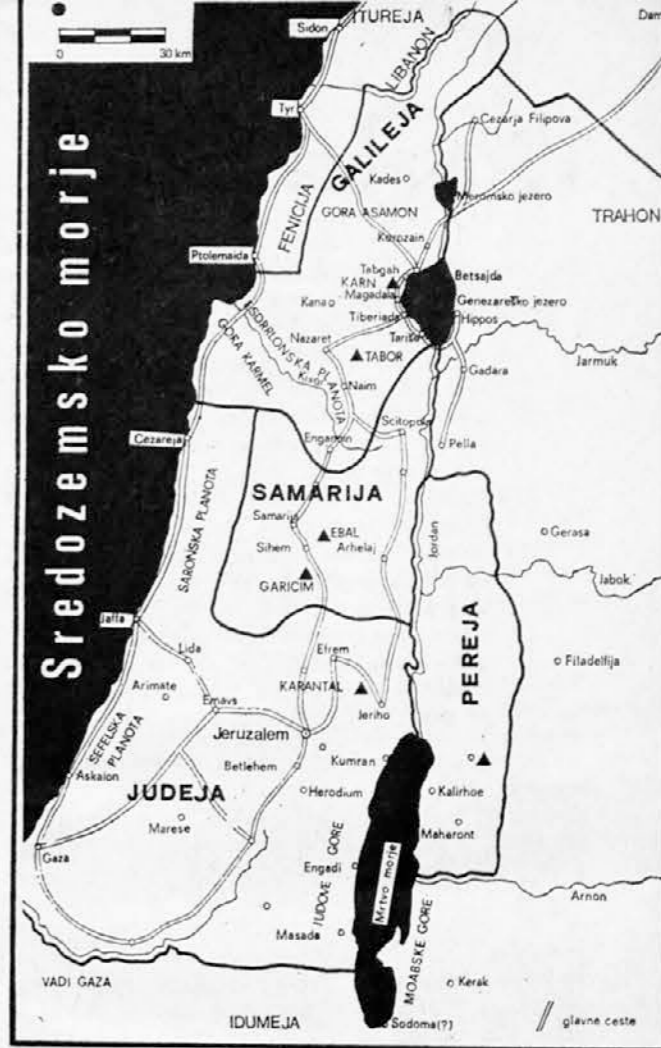
V času odkritja...

"Ampak blizu NOVE ZAVEZE bo treba le ostati, ali pa nismo več kristjani. . ." Zadnji stavek p. Bernarda bralcem MISLI.

arheolog Bogatti ter odkopal prvotno kapelo.

Karmelska gora je ostala nenaseljena do leta 1631, ko so na njej španski karmeličani pozidali samostan. Na povelje Daher-el-Omarja so ga morali leta 1767 podreti, ker je tam postavil morski svetilnik. Nato so začeli zidati novega nad Elijevo votlino. Ta samostan pa je zasegel Napoleon za bolnišnico svojih vojakov. Ko se je moral v maju 1799 umakniti v Egipt, so Arabci stavbo zažgali, vojake pobili, menihe pa razgnali. Nekaj se jih je vrnilo, da so pokopali mrtve. Postavili so jim spomenik v obliki piramide, ki še stoji. Poškodovano cerkev je zahteval leta 1821 paša Abdallah do kraja porušiti in karmeličani so morali zopet čakati boljših dni, da pozidajo in ohranijo zibelko svojega reda. Imeli so srečo. Obnovo naselbine so dosegli že šest let kasneje, ko je br. Casiniju uspelo položiti prvi kamen za samostan in svetišče, ki stojita še danes. Stavba je bila končana leta 1836, že tri leta kasneje pa je papež Gregor XVI. cerkvi podelil naslov bazilike. Njeno ime je Stella Maris — Morska Zvezda. Po prvi svetovni vojni je bil samostan povečan v mednarodni filozofski kolegij karmeličanskega reda, ki je bil kasneje spremenjen v hospic za številne romarje h Karmelski Materi božji.

Cerkev na Karmelski gori je res čudovito svetišče, ki te napolni z mirom in ti obnovi v srcu ljubezen do nebeške Matere. Veliki oltar stoji nad Elijevo votlino, kjer je ta veliki prerok živel in molil. Nad oltarjem kraljuje Karmelska Mati božja. Kdo vernikov ne pozna te podobe sedeče Marije, ki drži v naročju Dete Jezusa, oba pa nam ponujata škapulir? Njena milina te tu še posebej prevzame in njen lik naravne velikosti je tu še posebno lep in prikupen. Marijina glava je delo umetnika Caravanta, izdelana leta 1820 v Genovi. Kronana je bila leta 1823 v Vatikanu ob prisotnosti papeža Pija VII. Ker je bila podoba

oblečena, kot so mnogi stari Marijini kipi po naših slovenskih cerkvah, telesa ni imela. Izdelal ga je šele okrog sto let kasneje kipar Riedi iz lesa libanonske cedre. Blagoslovil ga je papež Pij XI., predno so umetniško delo vrnilo Sveti deželi.

Notranjost karmelskega svetišča je bogato poslikana — delo karmeličanskega brata Alojzija Poggija (1924—28) Slike prikazujejo Elija na ognjenem vozu, kralja Davida ob igranju na harpo, svetnike karmeličanskega reda, preroke Izaka, Ecekiela in Daniela, dalje sveto Družino in štiri evangeliste. Baza kupole nosi dva napisa iz stare zaveze, ki jih uporabljamo v molitvah bogoslužja na praznik Karmelske Matere božje. Barvna okna predstavljajo dogodke iz Elijevega življenja.

LEPO SE RAZVIJA, JE PA V ČUDNI LUČI

„ . . . Vedno omenjate, da v domovini vera ni svobodna in vendar se slovenska Cerkev lepo razvija. Na obisku doma sem celo v Ljubljani videla polne cerkve. Verouka v šoli res ni, zato pa je prilika zanj po župnijah. Verski tednik DRUŽINA tudi še izhaja — kljub temu, da so ga pred dvema letoma pošteno zagrabili zaradi kaznivega deviznega poslovanja. Vi ste seveda zavpili o gonji proti Cerkvi. Jaz pa sem bila prav takrat doma, brala sem poročila o tem v časopisih in zasledovala zadevo na televiziji. Cerkev se je s svojim listom izkazala v čudni luči . . .” (Piše viktorijska naročnica).

ČLOVEK bi mislil, da polne cerkve lahko dajo napačno sliko tujemu turistu, ki ne pozna jezika in razmer ter mu ni mar, kako deluje slovenska Cerkev. Mi pa — če imamo odprte oči in nam je kaj za narodovo versko bodočnost — bi morali presojati malo globlje in tudi — pravičnejše. Prav gotovo pa nas ne bi smela preslepiti udeležba nedeljskih maš po ljubljanskih cerkvah. Če se le malo zamislimo v porast in število prebivalstva velike Ljubljane, pa pri tem preštujemo ljubljanske cerkve (tudi tiste, ki bi morale zrasti s porastom, pa jim ni dovoljeno) ter temu dodamo število nedeljskih obiskovalcev maše — dobili bomo kaj skromne odstotke. Naše mnenje bo postalo drugačno in nas bo zresnilo. Vsekakor pa niti odprte in niti polne cerkve še niso nikak znak za versko svobodo. Pa tudi besede ustave ne, če se ne vrše v praksi.

Pravite, da ni verouka v šoli. Bodimo pravični in dodajmo, da je celotni šolski sistem ne le brezverski, ampak protiverski. Temu ne morejo odpomoči niti verni starši (četudi plačujejo davke kot vsi ostali državljani), niti prilike za verski pouk po župnijah, katerega obiskuje po statistikah slovenske Cerkve le okrog 65% krščenih otrok.

Pogledati moremo še malo globlje. Imam izrezek članka iz leta 1973, ki ga je v “Družini” napisal dekan Rafko Lešnik. Tole pravi:

“Verska statistika pove, da zadnji čas vsako leto ostane v Ljubljani nekrščenih 15% novorojenih otrok, torej do 4000 otrok vsako leto. Nič se ne bomo zmotili v oceni, če rečemo, da je v Ljubljani okrog 30.000 nekrščenih.”

Številke so stare štiri leta. Če jim torej dodamo

štirikrat po 4000, bi bilo danes v Ljubljani že 46.000 nekrščenih. Ali se ne zgrozite ob misli, koliko jih bo po tem računu čez deset let? Nič manj kot 86.000!

Lešnikov članek pravi dalje:

“Pri nas se 25 do 30 odstotkov novoporočencev poroči samo civilno. V vsej Sloveniji prihaja redno k nedeljski maši 420 do 450 tisoč ljudi, to je ena četrtrina vseh prebivalcev. (Kako podpre Vašo lepo sliko “polnih cerkva” ta številka četrtrine prebivalstva? — Op. ur.)

Nekaj odstotkov krščenih otrok nikdar v življenju nikjer ne doživi nobene verske vzgoje, saj ne pristopi niti k prvemu sv. obhajilu. Več odstotkov prvoobhajancev pozneje ne gre k birmi. Nato jih je še nekaj odstotkov več, ki ne poskrbijo za poroko pred Cerkvijo.

Če je v Sloveniji krščenih povprečno 85% otrok, jih pristopil k prvemu sv. obhajilu 82%, k birmi 75%, k verouku pa: jih prihaja okrog 65% — prav lahko rečemo, da si vsaj ena tretjina naše mladine ali sploh ne osvoji nič krščanskega, ali pa v skrajno nezadostni meri.

Tako se srečujemo z novim pojavom, ki ga imenujemo razkristjanjevanje, kar pomeni pot ven iz krščanstva, poganstvu naproti . . .”

Tako članek dekana Lešnika in številke niso iz trte zvite. Do teh poraznih dejstev vodi sto vzrokov; sto različnih ovir je — javnih in zakulisnih — da se Cerkev ne more svobodno razmakniti. Vsak skromni uspeh, od dovoljenja za zidavo nove cerkve pa do slehernega verskega pouka mladini, je priborjen s trudi, ki jih svobodni svet ne pozna. Res je morda vera zato v iskrenih vernikih trdnjša, saj morajo zanj marsikaj žrtvovati, a pogoji za njeno rast so težki in zahtevni. Vera nima nikake pravice do javnih občil — televizije, radia, dnevnega časopisja. Na tem polju se ne more niti braniti, ko je krivično napadena. Tudi vse to je slika slovenske Cerkve, draga naročnica, ne le “polne cerkve”, ki ste jih videli v domovini. In po vsem tem šele moremo soditi, koliko je v resnici svoboda.

Res je, kar pravite, da verski tednik DRUŽINA izhaja. Samo ne bi smeli pozabiti, da izhaja pod strogo cenzuro, ki svobodnega izražanja ne dovoljuje. Tudi zaplenjena je že bila — zaradi skromnih vrstic, ki so ušle cenzorju, pa bi jih v svobodnem svetu lahko brali v vsakem časopisu in slišali na vsakem radijskem ali televizijskem sporedu. In končno: državi prinaša tudi ona svoj dobiček, s takso in poštnino, tiska pa se za drag denar v tiskarni, ki je bila pred koncem vojne — katoliška last . . .

Skoro me je zbolelo, da pogrevate dogodke iz septembra 1974, ki ste jih na obisku doma sami doživeli, kakor pravite. No, morda je po drugi strani prav, da ste jih omenili. Dali ste mi priliko, da Vam (in morda še komu, ki ga je zavedla takratna gonja) pokažem tudi drugo stran. Da, takrat so vsa javna

občila enoglasno zakričala proti verskemu listu. DRUŽINA je kasneje zapisala, "da se niti en časnikar, ki nam je 'posvetil' svoje pero, ni oglasil na našem uredništvu, da bi slišal tudi našo plat zvona". Pa tudi po končanih sodnih razpravah ni bilo nikogar, ki bi se javno opravičil zaradi krivičnih javnih napadov. (V svobodnem svetu bi DRUŽINA ob istem primeru lahko dobila visoke vsote odškodnine za klevetna poročila.) Tako pa je mogla komaj sama šele v novembra lanskega leta nekako mimogrede v odgovor nekemu bravcu povedati, kako se je stvar iztekla. Seveda so brali naročniki — za širšo slovensko javnost, za Vas in mnoge velja še vedno tisto, kar so ob zadevi načrtno takrat kričala javna občila. Zato bo najbolje, da Vam spregovorim kar DRUŽINA sama (št. 44 —14, nov. 76):

Zapisnik, ki ga je ob pogledu našega poslovanja izdelala posebna komisija za družbeni nadzor pri skupščini občine Ljubljana-Center, je zelo obsežen. Večino očitkov smo reševali na okrožnem gospodarskem sodišču v Ljubljani, nekatere postopke pa so organi pregone ustavili že prej, ker so uvideli, da ni podlage za obtožbo. Morda bomo ob primerni priložnosti objavili sklepne listine, za sedaj pa naj se zaustavimo ob vprašanju deviznega poslovanja. (. . .)

Pregled deviznega poslovanja je v zapisniku podan na straneh od 41 do 56. Osumili so našo upravo, da naj bi nepravilno kupovala oziroma prodajala devizna sredstva. Zvezni devizni inšpektorat je zato poslal javnemu tožilstvu zadevno ovadbo. Okrožno gospodarsko sodišče v Ljubljani je povabilo naše zastopnike na zaslišanje 26. julija lani. (1975 Op. ur.) Po zaslišanju so pristojni organi postopek ustavili. Da se ne bi izgubljali v praznem besedičenju, objavljamo zadevno obtožbo Zveznega deviznega inšpektorata (oddelek v

Ljubljani) št. 05-1062/16-74 z dne 26. januarja 1976. Odločna se glasi:

Na podlagi 204. čl. Zakona o splošnem upravnem postopku v zvezi s 108. čl. Zakona o deviznem poslovanju izdajam

ODLOČBO

1. Ustavlja se postopek o prekrških proti uredništvu lista "DRUŽINA", Ljubljana, Cankarjevo nabrežje 3.
2. Devizna sredstva na deviznem računu uredništva lista "Družine" št. 50100-620-107-32000-00-161 pri Ljubljanski banki, Ljubljana, ki so bila začasno zasežena, se vrnejo v razpolaganje uredništvu "DRUŽINE".

Obrazložitev:

Proti uredništvu "DRUŽINE" je bil uveden postopek zaradi suma, da si je devizna sredstva pridobilo na nezakonit način. V postopku pa je bilo, skupno z Javnim tožilstvom v Ljubljani, ugotovljeno, da sum o nezakoniti pridobitvi deviznih sredstev s strani uredništva "DRUŽINE" ne obstaja.

Zaradi tega je bilo odločeno kot v dispozitivu, torej uredništvo lista "DRUŽINE" sme, v okviru zakonskih določil, prosto razpolagati z deviznimi sredstvi, ki jim ima v Ljubljanski banki, Ljubljana, na deviznem računu št. 50100-620-107-32000-00-161.

Tako se torej glasi uradna razsodba o sumu, ki pa so ga slovenska občila napihnila kot dejstvo že ob preiskavah, predno je sploh prišlo do sodnega zaslišanja in sodne izjave, da je bil sum neupravičen. Torej res "vihar v kozarcu", kot sem takrat v MISLI zapisal. Obenem pa le zelo boleč in krivičen udarec: mazanja čebrega imena, ki — kakor vidim — v Vaših očeh še po več kot dveh letih ni oprano. Upam, da bo vsaj zdaj s tem odgovorom. Le korajžno vrzite Vašo "čudno luč" tja, kamor spada: na tiste, ki so neupravičeno gonjo povzročili. P. BAZILIJ

Grb nadškofa Pogačnika, ki si ga je izbral pri škofovski posvetitvi 7. aprila 1963. Poleg rib si je omislil v njem mlin — v spomin na rojstni dom "pri Mlinarju" in na očeta mlinarja. Ima pa tudi lep simboličen pomen. — Za škofovsko geslo si je privzel Kristusove besede na križu: "Glej, tvoj sin!"

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
Fr. Lovrenc Anžel O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — franciskanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
Telefon kot zgoraj.

V KRSTNO KNJIGO smo zapisali štiri nova imena. 12. julija 1977 je prejela sveti krst **Caterina Emberšič**, Randwick. Oče Bela Emberšič in mati Sumol r. Thamski. Botrovala sta Viktor in Terezija Istenič.

P. Andrew Granc je 1. julija krstil odraslo dekle **Susanne (Joy) Darrington**, Brunswick, Vic., oče Lesley in mati Nancy-Rita r. Ilet. Botra sta bila Frank in Ida Terlikar.

Atilj Vice, Seven Hills, je prejel zakrament krsta 10. julija 1977. Oče Vicko in mati Nada r. Lozevska. Botra sta bila Krste in Zorka Jurjevič.

V nedeljo 27. julija 1977 pa so prinesli h krstu v Canberri (Garran) **Antona (Tony) Vratarič**, sina Janeza ter Barbare r. Smreka. Pri krstu sta prisostvovala botra Miha in Marija Valenci.

Vsem družinam iskrene čestitke!

POROKO smo imeli v tem času pri nas le eno.

Na skupno življenjsko pot sta stopila v slovenski cerkvi sv. Rafaela **Mario Terlikar** in **Susanne Joy Darrington**. Mario se je rodil v Gorici (Italija), kjer je bil tudi krščen v cerkvi sv. Vida in Modesta; nevesta je bila rojena v Morwellu, Vic., krščena pa je bila v Merrylandsu. Na skupno pot jima želimo zvestobo in čestitamo!

WOLLONGONG: V septembru se bomo spet zbrali v skupni slovenski maši v nedeljo, 11. septembra, ob petih popoldan; Villa Maria.

CANBERRA: V avgustu in tudi v septembru bomo imeli naše običajno srečanje z mašo še vedno zvečer ob šestih, v Garranu, ACT; torej 21. avgusta in 18. septembra. Pozneje pa bo zopet mogoče, da bomo imeli božjo službo že dopoldan.

BRISBANE: Tu se bomo srečali zopet prvo nedeljo v septembru, to je 4. septembra, ob 11.30 dopoldan v South Brisbane. Skupaj bomo lahko tudi praznovali očetovski dan.

BIRMA: Zaradi priprave na zakrament birme smo imeli skupni sestanek: starši in katehetje. Pogovorili smo se o mnogih težavah in skrbah, ki jih opažajo starši in mi, ko skupno pripravljamo otroke za sveto birmo. Vsi smo bili enotnega mnenja, da zunanost in niti znanje ne pomeni veliko če ni sredi družine pristnega krščanskega vzdušja. Hvaležni smo staršem, da so se pogovora udeležili skoraj stoodstotno; tisti, ki niso mogli priti v soboto zvečer, so ostali pri kratkem pogovoru v nedeljo po verouku.

— Kot vidim ob pregledu poročil zadnjih treh mesecev, so priprave za srebrnomašno slavlje in praznovanje jubileja kar prekrile lepo uspeli materinski dan v maju: niti omenili ga nismo. Naj ga vsaj zdaj mimogrede, da bo kronika popolna, četudi zakasnela! Počastitev mamice smo vpletli to leto v nedeljsko službo božjo in se je kar posrečilo. Po maši pa smo se zbrali na pikniku za cerkvijo, katerega doprinos bo pomagal kriti stroške za Slomškovo šolo. Ta dan so članice Društva sv. Ane za spremembo sedele pri mizah. Zahvala — četudi malo pozno — vsem, ki ste kakor koli pripomogli k slavlju!

— Iz istega razloga je čisto nehote izostalo poročilo o pokojnem RUDIJU KENDA, ki je nenadoma preminul dne 28. aprila v Smiggin Holes. Dočakal je starost 56 let. Po rodu je bil iz Bovca, bil je v Avstraliji že dolgo vrsto let in je bil poročen v Belgijko. Poleg nje zapušča tudi sina in hčer. Pokojnik je živel v Granville, a v zimski sezoni je bil oskrbnik neke letoviške kočice v avstralskih planinah. Pogrebno opravilo je bilo v torek 3. maja, nato je bilo Rudijevo truplo upepeljeno. Mašo zadušnico smo opravili pri Sv. Rafaelu isti dan zvečer. Sožalje družini, pokojnemu pa naše molitve!

— Na obisku smo imeli kar dva slovenska duhovnika, ki sta nam prinesla košček domovine in prijetno vzdušje. G. Lojze Rajk je prišel na obisk k svojima dvema sestrama in bratu, ter njihovim družinam. V tem času je pridno pomagal v Wollongongu, kjer so se lahko zbrali Slovenci k domači božji službi vsako nedeljo. Tam živi s svojo družino njegova sestra Barica. Upamo, da je ob odkrivanju mnogih zanimivosti v Avstraliji celo pozabil na prvi neprijeten vtis, ko so mu na carini "pobrali" menda odlično domačo šunko.

Drugi duhovnik pa je g. France Vrolih, ki je prav tako na obisku pri svojih znanjih. Medtem pridno hodí okoli, da bo doma mogel veliko povedati, kaj vse je videl.

Oba sta se predstavila tudi pri maši v Merrylandsu, v nedeljo 17. julija.

— Na praznik sv. ANE je bila večerna maša za vse članice Društva sv. Ane. Tako smo se Bogu zahvalili za njihovo požrtvovalno delo pri verskem središču. Škoda, da se maše niso mogle udeležiti vse članice; nekatere so bile zadržane, druge pa so verjetno pozabile. Po maši smo se vsi zbrali ob čajanki.

— Ko bodo izšle MISLI, bo za nami WALKATHON, ki ga prireja slovenska šola pri verskem središču. Upamo, da bomo lahko drugič že poročali o uspehu in vzdušju. Naši tekmovalci pa so kar tiho in zbirajo sponzorje. Pri teh je tudi nekaj "odraslih" fantov in deklet, ki so že poročeni. Drugi pa so se zadovoljili s tem, da nas bodo čakali doma na dvorišču, kjer bo piknik.

— Patru Valerijanu se počitnice doma hitro iztekajo. Sredi avgusta bo že med nami. Od počitnic verjetno ni imel veliko; le sprememba in domače okolje ga bo pomladilo. Pridno nam je pisal in vedno naročal pozdrave za vse. Posebej pa se nas je spominjal pri MARIJI POMAGAJ na Brezjah.

— Članice Društva sv. ANE nas z veseljem vabijo na svojo letno zabavo, ki bo v Masonic Hall, Merrylands, 20. avgusta ob 6. zvečer. Slovenske melodije nam bodo zaigrali člani MAVRICE. Vsi rojaki iz sydneyske okolice ste iskreno vabljeni!

— Nekaj kratkih tednov je bil odsoten naš pevovalca g. Klakočer in njegova žena, ki sta obiskala svoje domače in prijatelje v Evropi. Pogrešali smo ju; vendar moram pohvaliti naše pevce in vse obiskovalce cerkve, da so tako lepo sodelovali pri ljudskem petju. Pri orglah pa sta se menjali Mirjam Bavčarjeva in gospa Milka Staničeva.

— Mladinski koncert bo v Canberri, v soboto 27. avgusta ob 4. popoldan. Verjetno bomo tudi v Sydneyu uspeli in šli na tekmovanje mladih vsaj z dvema avtobusi. Prvi avtobus se bo vračal še isti dan, drugi pa v nedeljo. Vse je točno objavljeno v nedeljskih oznanih. Našim mladim, ki nas bodo v Canberri predstavili, želimo veliko uspeha, predvsem pa zavest, da ni važno zmagati, pač pa nastopati in razveseljevati druge.

P. LOVRENC

Kovor, rojstni kraj nadškofa-zlatomašnika dr. Jožefa Pogačnika

NAPOVEDAN Baragov dan je 10. julija v Dobrničju na Dolenjskem, Baragovi rojstni in krstni župniji, izredno lepo uspel. Veličastna prireditev je privabila vernike od blizu in daleč. Poseben podarek je dalo slavnosti mogočno petje 300 pevcev: za ta dan so se namreč združili dolenski cerkveni zbori in s skupnim nastopom pokazali, kaj zmore vzajemno sodelovanje. Vodil jih je šentrupertski kaplan Venčeslav Zadravec. Veliko število narodnih noš je med bogoslužjem našlo prostor pod košato lipo v bližini daritvenega oltarja. Govorila sta nadškof Pogačnik in škof Lenič.

Med ostalimi pozdravi je prepričevalno spregovoril tudi dekan ljubljanske teološke fakultete dr. France Perko: "Izredno sem vesel tega veličastnega zbora, ki sem mu danes tudi sam priča. Ta zbor je izraz zavzetosti slovenskega vernega človeka do Barage, znamenje, da vera v našem narodu živi in bo še živel. Teološka fakulteta ima posebno dolžnost do škofa Barage. On ni bil znanstvenik. Bil pa je praktičen teolog. Naša naloga je, da Baragove ideje znanstveno raziščemo in prispevamo svoj delež k njegovi razglasitvi za blaženega. Kot profesor nauka o Cerkvii, še posebej o naši slovenski Cerkvi, pa se še posebej veselim te Cerkve v malem, ki je tukaj zbrana. Prosimo škofa Barago, ki je cenil Cerkev in jo dajal tudi drugim, naj jo obranja v našem narodu, predvsem v našem času preizkušanj, ko mora marsikateri kristjan na račun svoje zvestobe Cerkvi in veri marsikaj slišati in biti celo v tem ali onem prikrasjan. Prosimo ga, da bi ne manjkalo duhovnikov, ki bodo varovali Cerkev v našem narodu. K temu nam Bog pomagaj!"

K slavju je prispevala svoj delež tudi dobrniška mladina. Poleg domačega mladinskega zbora, ki je zapel nekaj pesmi, se je oglasilo dekle in v veznem tekstu spregovorilo o Baragu, ki je dal "srce, bodočnost, premoženje, domovino...", da je v tujini oznanjal lepoto

SREČKO SELIVEC:

POTA BOŽJA

Naslednji trenutek pa je Cilkin oče že privedel gospoda k mizi v glasnem presenečenju: "Saj to je gospod Janko Ahačič, član naše opere! . . ."

Šele tedaj je Cilka v prišlecu spoznala enega izmed onih gospodov, ki sta ji po koncertu na koru čestitala k uspehu. Vstala je, vstala sta tudi župnik in mati, oče pa je ob rokovanju vsakega posebej predstavil.

Ahačič je prisedel in takoj pričel: "Zaradi pevske tekme sem prišel. Saj vam gotovo ni neznan, da jo je naša opera razpisala. Uspeh tukajšnjega cerkvenega koncerta, zlasti še gospodične Cilke, nam ni ostal prikrit, saj se je koncerta udeležilo več naših članov. Ker je meni poverjena skrb za ta tekmovalni nastop, sem prišel osebno s povabilom. Vabim predvsem vas, gospodična, pa seveda tudi ostale dobre pevce vašega zbora."

"Razgovarjali smo se že o tej zadevi, toda do kakega zaključka še nismo prišli," je odgovoril oče Cvelbar.

"Čas hiti, opera bi bila čim prej rada na jasnem, s koliko pevci naj računa. Prav to je povod mojega obiska."

"So razlogi za in so razlogi proti," je povedal svoje gospod Janez. "Zdaj jih je treba pretehtati in se odločiti."

"Ali vam smem pri odločitvi pomagati? Da vam kdo od pevcev ne bo mogel kaj očitati, je prav, da so na edinstveno priliko opozorjeni. Potem naj vsak sam odloči. Gospodična, za vas pa bi bilo res škoda, če bi se za nastop ne odločili . . ." Ni mogel skriti svoje želje, ki ga je osebno prignala v Veliko vas.

"Niti zase vam zdajle ne morem dati odgovora", je s prijaznim smehljajem povedala Cilka. "Jutri imamo spet pevsko vajo. Tam se bomo pevci skupno pogovorili in vas pravočasno obvestili."

"Samo tri dni je še do konca roka, ko bomo zaključili seznam nastopajočih. Lepo prosim, gospodična, odločite se!" Te besede je Ahačič izgovoril tako božajoče, da je pogovor kar zastal.

Ko je operni pevec odšel, so se vsi spogledali.

"Tega pa ni prinesla samo pevska tekma . . ." je spregovoril predse oče.

"Kako naj ukrenemo? Svetujte, gospod župnik!"

"Pevcem prepustimo, naj se vsak sam odloči. Saj to bo nastop pevcev, ne zborov," je odgovoril.

Razgovor ni več tekel v veselem razpoloženju. Neznani mir se je polastil gospoda Janeza in očeta Cvelbarja. Po dolgem

premoru se je župnik obrnil k dekletu: "Kaj boš pa ti storila, Cilka?"

"Ne vem. Gotovo je samo eno, da proti volji staršev ničesar," je odgovorila.

"Iz tega sledi," je zastavil počasi besedo oče, "da bi rada nastopila, toda pripravljena si storiti po moji volji . . . Prvič v življenju mi je težko reči odločno besedo. Težko ti dovolim, težko ti odrečem . . ."

"Zakaj neki?" je posegla vmes tudi mati, ki ji je nenadno osebno povabilo gospoda Ahačiča šlo kar malo v nos. Že je načrtovala, kako se bo z njim postavljala pred vaškim ženstvom. "Kaj pa more Cilki škodovati takle nastop? Morda bo celo prva. Mlad človek se rad postavi, čemu bi mu branili . . ."

Oče je z molkom pokazal, da z ženo ne soglaša. Začela ga je razjedati skrb. Čez nekaj časa je počasi in premišljeno vprašal hčerko: "Cilka, ta človek je bil tisti, ki ti je po koncertu čestital na koru. Sta se morda pozneje še kdaj videla?"

Oče je gledal hčerki v oči, župnik in mati sta gledala zdaj Cilko, zdaj očeta. Cilka pa ni umaknila pogleda. Le čemu? Saj ni imela nobene skrivnosti.

"Da, oče, gospod Ahačič je bil prvi človek, ki mi je po koncertu s svojim prijateljem čestital. To je bilo vse. Danes sem ga videla drugič."

"Mislim, da mu je mnogo na tem, da se tudi ti udeležiš pevskega nastopa. Če je tudi tebi, Cilka, ti ne morem braniti. Vem, kako ljubiš petje . . ."

Razgovor se je ustavil. Razšli so se vsak v svojih mislih.

USPEH V OPERI

ŽE PETKOV poskusni nastop prijavljenih pevcev je ljubljansko opero napolnil do zadnjega kottička. Občinstvu je bil dostopen za polovično ceno in vstopnice razprodane že uro pred pričetkom. Prihiteli so zlasti prijatelji in znanci nastopajočih. Nekateri pevci so imeli v dvorani cel kader ljudi, ki so ob koncu pevske točke zagnali vrišč, kot ga operno gledališče ni bilo vajeno: ploskali so v taktu, cepetali z nogami, vpili kot na sejmu. Predstava je imela bolj videz nogometne tekme kot pa kake kulturne prireditve v domu umetnosti.

Vendar na pevske strokovnjake, ki jih je v razsodišče imenovalo vodstvo opere, vse to ni vplivalo. Pač morda malo motilo, saj tako vsiljivega izražanja niso bili vajeni. Imeli so težko nalogo presojati umetniško višino nastopajočih pevcev, oceniti nepristransko njih petje, nastop, možnost izboljšanja z bodočim šolanjem in podobno.

Od vseh nastopajočih je razsodišče izbralo devet najboljših, da jih pripravijo za nedeljski nastop. Pri glavni tekmovalni predstavi, ki bo kot prireditev res na višku, se bodo pomerili med seboj . . .

Med temi je bila tudi — Cvelbarjeva Cilka.

* * *

Nedeljska operna predstava ni žela nič manj zanimanja kot petkova pevska tekma, le da je privabila več iskrenih ljubiteljev glasbe in stalnih obiskovalcev gledališča. S pevci, ki so odpadli, so odpadli tudi njih navijači. In prav je bilo tako. Duh mirne svečanosti, ki je hramu petja edinstven, se je povrnil.

Cvelbarjevi so sedeli nekje v sredini parterja. Vstopnice jim je poslalo že v petek po Cilki vodstvo opere, sicer bi najbrž zakasnili nakup. Težko bi rekel, da bi se odločili ostati doma,

Dva spomina na misijonarja Baraga v dobrniški farni cerkvi

kršćanstva. Ko je tam ob večerih molil, se je moral veseliti ob misli, da je "njegova ljubljena, sončna Dolenska že davno vcepljena na Kristusovo trto in kot zlahtna mladika rodi bogate sadove za vso Cerkev". Dekle je zbrani množici zastavilo vprašanje: "Ali bi naša današnja vernost še mogla biti v ponos in okrepčilo utrujenemu apostolu? Kako, da je med slovensko mladino tako malo duhovniških in redovniških poklicev? Zakaj vendar so mnoge slovenske župnije — v mestih in na deželi — prava misijonska področja? Ne dovolimo, da bi umolknila zlata harfa slovenske vernosti! Naj zadoni z novo močjo in podari 'vsem trpečim moči!' . . ."

DAROVI ZA BERNARDOV
TISKOVNI SKLAD:

\$12.— Viktor Cucek; \$11.— Mario Kranjc; \$6.— Janez Lah, Andrej Udovič, Jože Popošek, Marija Vravnik; \$5.40 Sylvia Goetzl; \$5.20 Martina Bole; \$4.— N. N.; \$3.— Alojz Jereb, Ivan Zele; \$2.— Željko Rob, Franc Činč, Zorko Abram, Ivan Cetin; \$1.— Drago Logonder, Srečko Baraga, Slavko Štrukelj, Carlotta Kaucic, Ivan Nadoh, Ana Šutej, Alda Battista, Ivanka Cek, Florjan Vojška, Jožef Bezgovšek, Stanislav Cigan.

SLOVENSKI MISIJONARJI,
TOGO, AFRIKA:

\$20.— Stanko Šubic (za lačne), M. K.; \$10.— N. N., Štefica Skukan, Mario Kranjc, Anton Požar (za lačne); \$6.95 Alojz Žagar in družina; \$6.25 Marija Posavac (za gobavce); \$5.— Carlotta Kaučič (za lačne).

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

četudi so bili tu pri petkovem nastopu. Posebno mama je vsa žarela: njena hči je bila izbrana . . . Videti Cilko na opernem odru se ji je zdelo vse več, kot pa na domačem cerkvenem koru. Oče Cvelbar je čutil drugače. Preletaval ga je čuden strah: kot bi se v srcu bal, da mu prav danes nekdo krade otroka . . .

Občinstvo je šušljalo o pevki, ki je pokazala pri poskusni petkovi tekmi največji uspeh. Kaj neki bo zapela danes? Kdaj bo nastopila med devetimi? Nestrpnost je naraščala. Tudi Janko Ahačič je že težko pričakoval začetka. Z nekaj opernimi pevci je sedel v igralški loži in se nestrpno presedal. Kako tudi ne? Saj je prav ob tem dekletu dobil idejo pevske tekme. In čutil je v sebi, da od tekme zavisi marsikaj tudi zanj . . .

Kazalec ure nad operno blagajno se je premaknil na tretjo. Še zadnji znak zvonca, četudi ni imel nikogar več klicati na svoj prostor. Luči so ugasnile . . .

Pevci so se vrstili. Eno so peli ob spremljavi klavirja, druge je spremljal operni orkester. Eden je bil boljši od drugega in priznati je bilo treba, da se je razsodišče zelo potrudilo. Vsi so imeli čiste in prijetne glasove, tudi talenta za nastop občinstvo pri nobenem ni pogrčalo. Iz vseh je sijala gotovost, ki je mnogi pri petkovi predpredstavi niso imeli. Vsi so bili nagrajeni z burnimi ploskanjem in eden pevec je moral nastop celo ponoviti.

Zadnjo točko sporeda je začel orkester z uverturo Smetanove operete "Prodana nevesta". Ko se je zastor dvignil, je močna a prijetna svetloba osvetlila Cvelbarjevo Cilko, ki je stala sredi odra, pripravljena za nastop. Obiskovalci petkove tekme so jo spoznali, šepet se je prelil v ploskanje, ki je potegnil za seboj vso dvorano. Komaj so se pravočasno umirili, saj se je uvertura prelila v uvod k samospěvu in dirigent je dal Cilki znamenje za začetek.

Lahko in mirno, brez vsake treme je zapela kot slavček. Mnogi niso poslušali samo z ušesi, ampak z odprtimi usti. Noben glas jim ni smel uiti, nobena kretnja tega dekleta, katere nastop je bil utelešena preprostost in naravnost, kar je dalo odličnemu petju še večji poudarek.

Ahačič je vstal s sedeža. Tako je bil nemiren, da ni mogel več sedeti. Stoje je počakal konca arije in z vso dvorano burno zaploskal. Med vzkliki se je ploskanje umirilo, pa se zopet dvignilo kot orkan. Občinstvo je na vsak način hotelo izsiliti ponovitev.

Cilka se je zahvaljevala z rahlimi pokloni. Vzravnila se je, ko je orkestar začel zopet igrati. V tišini — kot bi se opera spremenila v cerkev — je zapela še Guonodovo Ave Marijo. In ko je izzvenel zadnji akord, se je navdušenje občinstva ponovilo.

Mož v livreju ji je prinesel na oder krasen šopek rdečih nageljnov in ji ga izročil z globokim poklonom. Z vidnim presenečenjem je sprejela cvetje. Ko se je znašla za zagrnjeno zaveso, je po dvorani še vedno odmevalo navdušeno ploskanje.

Cilka je dosegla pri tekmi prvo mesto.

V garderobi je opazila med šopkom na svilenem slovenskem traku vizitko: Janko Ahačič. Na njeni prazni strani pa je bilo z drobnostno in skrbno pisavo napisano tole:

*Adagio vse življenje hodi,
A tempo — sreča naj sledi;
Če hoče piano Ti zbežati,
naj spet se v srcu oglasi!
V življenju svojem ljubi harmonije,
Ljubezni moje ne presliši melodije,
Naj forte sreče sonce Tebi sije
in moderato spev naj se čez te razlije!*

Cilki je rdečica zalila obraz, da so ji zagorela lica, srce pa ji je začelo močneje tolči. Njegovo utripanje je začutila v sencih. Vse, kar je danes doživela, je bilo kot sanja v nekaki podzavesti. Tudi ta nepričakovani šopek z vizitko in verzi. Imela je občutek, da je brala zanimiv roman o mladem dekletu in zdaj razmišlja o njem. Kaj je temu dekletu res ime Cilka?

Oblekla si je plašč in si pred ogledalom nadela klobuk ter popravila lase. Nato je vzela šopek. Ležal ji je preko leve roke kot svoj čas šolske knjige . . .

Na hodniku so jo čakali ravnatelj opere, dirigent in Janko Ahačič, za njimi pa še cela kopica neznanih obrazov. Kot v omotici je sprejemala čestitke. Janko jo je spremljal pred gledališče, kjer so jo čakali domači.

Mrzli zrak ji je dobro del, a srce ji je prevzela doslej neznana otožnost . . .

(Dalje prihodnjič)

Nadžkof POGAČNIK

SLOVENSKA PESEM! Prinesli smo jo s seboj na tuje, da sami nismo vedeli ne kdaj ne kako. Ob cesti je stal, sovražen in mrk, pokazal mojo bisago in rekel: "To beračijo vlečeš s seboj v tujino?" — "Mnogo, mnogo več!" sem odgovoril in položil roko na srce. "Vero, upanje in ljubezen, zvestobo domovini in slovensko pesem."

Slovenska pesem! Verna spremljevalka nam je bila na vseh križevih potih, na vseh celinah sveta, v žalosti in veselju, ob rojstvu in smrti . . . Daleč je tista dežela, kjer se je ta pesem iz prešernega vriska in tihe bolečine porodila in večina izmed nas se nikoli več ne vrne tja.

A slovenska pesem ne sme umreti! Na dom nas spominja, kaj smo bili, kaj smo in kaj mo-

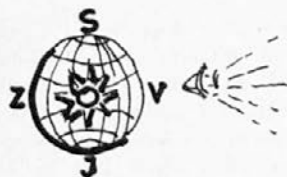
ramo ostati. Opominja nas, kako neutrudno so naši predniki polagali vanjo bistrino svojega duha in sladkost svojega srca . . .

Ali nam ni Cankar, največji pisatelj slovenski, z enim samim stavkom povedal, kaj je in kaj nam mora biti ta draga naša dediščina? "Slišim pesem, tako veselo in otožno, kakor da jo poje zemlja iz svojih globočin . . ."

Da, iz svojih globočin jo poje! Sok njenih korenin se pretaka po njej, kri naše krvi, utrip našega srca, solza naših solz. Grenak nasmeh brezdomcev, ki samo še v njej najdejo tolažbo, kakor tudi njim domotožje potrka na skrivna vratca srca . . .

Prijatelji mladi, ki vam je tujina postala drugi dom, z ljubeznijo položite ta naš narodni zaklad v svoje srce! Če vaši predniki ničesar drugega ne bi s seboj v tujino prinesli, kot to našo prelepo, milo donečo pesem — ponosni bi morali biti nanjo! Večji so drugi narodi in bogatejši — a jaz ne bi menjal njihovega bogastva za našo narodno pesem. Bogastvo skopni, slovenska pesem pa gre kot neugasljiva božja iskra iz roda v rod . . .

MIRKO KUNČIČ

Z VSEH VETROV

MALO poroča svet o pohelsinški konferenci, ki se je 15. junija pričela v Belgradu. Celo jugoslovanski listi so o njej kar utihnili. Večina svetovnih agencij je začasno odpoklicala svoje novinarje, ker nimajo tam kaj početi. Prve razprave o predlogih so se hudo križale in prešle v prave mednarodne spore. Zahodnoevropske države, ki jih podpirata ZDA in Kanada, hočejo pregled točke za točko helsinškega dogovora, ki bi prinesel ugotovitev, koliko so jih podpisnice v minulih dveh letih izpolnjevale in koliko ne. Poudarek je na izpolnjevanju človeških pravic, kar pa sovjetiji in satelitom ni preveč dišalo. Njih predlog je bil, naj bi pretekli dve leti pregledali le počez, pa se dogovorili o nadaljnjem sodelovanju. Še francoski predlog, naj bi oboje združili, je pri sovjetih zadel na oster odpor. Presenečenje delegatov je povzročila nenadna sprememba sovjetske taktike, a ta popustitev je sprožila sto vprašanj, kaj ima Rusija za bregom.

Opazovalci ugotavljajo, da igra pri tem vlogo sprememba sovjetske ustave, ki jo je dal Brežnjevi "prilagoditi modernim razmeram": dopolnili so jo predvsem v členih, ki obravnavajo človeške pravice. Je po besedilu pravi vzor demokratične ustanove — četudi ves svet, kakor tudi veljaki v Kremlju in ruski narodi vedo, da bodo pravice ostale na papirju in jih sovjetska KP ne namerava izpolnjevati. Kaki tuji vladi pa bo praktično le nemogoče očitati sovjetski vladi, da nima uzakonjenih človekovih pravic . . .

Nekaj prahu je dvignilo v Belgradu, ko je jugoslovanska policija aretirala skupino judovskih žena, ki je hotela zahodnim delegatom konference izročiti dokumente o krivicah proti Judom v Sovjetski zvezi. Še več pa ugrabitev ameriškega državljanja Andreja Feydinskyja, predsednika severnoameriškega "Odbora za človekove pravice v Ukrajini". Kasneje je bil izpuščen, a še danes ni nobenih izjav, ali ga je ugrabila izpred hotela jugoslovanska ali sovjetska policija.

ZANIMIVO JE, da se Judje, ki še čakajo Mesija, saj so Jezusa takrat odklonili, vedno bolj zanimajo za Kristusa. V zadnjih tridesetih letih je izšlo v Izraelu že okoli 700 študij o Kristusu. Vsekakor je to znak, da postaja vprašanje Kristusa-Mesija za Jude vedno bolj zanimivo in aktualno. Jih bo pripeljalo do spoznanja, kdo je bil Jezus Kristus? Težko je reči, četudi posamezni slučajji niso izključeni. Gotovo pa ta judovski študij Kristusove pojave v njihovi zgodovini osramoti marsikaterega kristjana, ki kljub svojemu krstu Jezusa komaj pozna po imenu. Mnogim Jezus prav ni ne pomeni kljub njihovemu krščanstvu . . .

NA ČEŠKOSLOVAŠKEM so lani državne oblasti odvzele šestdesetim duhovnikom dovoljenje za pridiganje. Človek se samo sprašuje, kako je to v skladu z načeli ločitve Cerkve od države. Viden dokaz, da pod komunističnimi režimi ne gre za ločitev, ki je samo na papirju, ampak za popolno suženjstvo brez slehernih pravic. Oblasti si pri vseh zakonih, ki kar čedno zvone, prisvajajo popoln monopol nad Cerkvenim področjem, pa tudi nad slehernim privatnim področjem človeka. Vemo, da ni tako samo na Češkoslovaškem, ampak povsod, kjer vlada diktatura. Različen je le način in metoda izbrana taka, da je uspeh v danih razmerah najučinkovitejši . . .

Merda večini bravcev ni znano, da tudi v naši Sloveniji duhovnik ne sme pridigati brez dovoljenja. Ne mislim škofovega, ampak dovoljenje svetne oblasti. Kako gre to skupaj s tako naglašeno versko svobodo?

ŠTEVILO žrtev prometnih nesreč se dviga po vseh deželah, kar je razumljivo, saj je tudi vozil po svetu vedno več in vedno so hitrejša. Oblasti dvigajo kazni, dvigajo število prometnih policajev, pozivajo po obveščevalnih sredstvih, naj se vozniki zavedajo svoje odgovornosti za volanom. Tudi Cerkev dviga svoj glas z geslom: "Bogi kristjan tudi na cesti!" Moralna odgovornost kristjana še mnogo bolj obvezuje kot vsi drugi nagibi, da je na cesti kot človek, ki mora pričati evangelij ljubezni, dobrohotnosti in zlasti pravičnosti. Visoko spoštovanje pred svetostjo življenja naj vsakega kristjana usmerja tudi v prometu, kjer je človekovo življenje tako izpostavljeno. Zapoved "Ne ubijaj!" mu mora biti živo pred očmi; vodi naj ga, ko sedi za volanom v čestnem prometu!

ENA ZADNIH statistik ugotavlja, da je v Rusiji še vsaj dvajset odstotkov ljudi vernih. Po istem viru je v Leningradu priznalo 41 odstotkov prebivalstva, da opravljajo verske vaje v javnosti ali pa vsaj tiho na domovih. Tudi med mlajšim rodом, ki je šel skozi vso šolo protiverske vzgoje, se zlasti zadnji čas zanimanje za vero močno prebuja. Lepo in dobro znamenje, ki pa še ravno ne oznanja verske pomladi. Je že večkrat v dobi po revoluciji Kremelj na videz malo popustil, da je z odprtimi očmi budno gledal, kaj misli ljudstvo. Nato je napadel znova z vso ostrino ter uničil nove poganjke krščanstva.

Prepričani pa smo pri takihle poročilih, da je sila ruskega krščanstva velika kljub vsemu preganjanju. Ne v številu, ampak po duhu, ki prejema svojo moč ravno iz preganjanj in številne krvi mučencev.

PRVOTNA škofijska "palača" misijonskega škofa Baraga v Sault St. Marie, Michigan, je nekaj nad dvajset let služila kot Baragov muzej marquetteške škofije. Leseno rezidenco je Baragova zveza takrat našla in odkupila ter postavila na primeren kraj, da so jo mogli obiskovati številni turisti Michigana in zlasti Baragovi prijatelji ter romarji na njegov grob v Marquette. Ta muzej je hranil precej Baragovih stvari in zanimivosti iz njegovega življenja.

Po zadnji poročilih pa je stavba odslužila. Starost, pa tudi vsaj dvakratni prenos sta ogrodje razmajala in tudi hude zime lesenim stenam niso ravno naklonjene. Vsa stavba ni več varna, da bi sprejemala številne obiskovalce. Zato so vhod zaprli in si je to preprosto "škofijsko palačo" mogoče ogledati samo od zunaj. Vse Baragove premete pa so iz nje prenesli v skupni škofijski muzej misijonarjev in pionirjev Gornjega Michigana.

ALPINIST George Willing je nedavno planine zamenjal za newyorške nebotičnike: s posebno opremo, ki si jo je v ta namen pripravil, se je povzpel na enega izmed dvojčkov svetovnega trgovskega centra. Tri ure in pol naporega vzpenjanja je bilo treba, na cesti pod njim pa je zastal promet, toliko se je nabralo gledalcev. Množica mu je pri vzponu navdušeno ploskala. A vse to mu ni pomagalo: po uspešni "plainski" turi je bil Willing aretiran. Naložili so mu tri hude prestopke: nedovoljen vdor na tujo posest, brezobzirno izzivanje nevarnosti in kaljenje javnega reda. Mestna občina pa je proti vnetemu alpinistu vložila tožbo za povrnitev stroškov — 250.000 dolarjev odškodnine za številno policijo in helikopterje ter vse ostalo, kar je prinesel Manhattanu v času plezanja zastali promet. Res draga "gorska tura" . . .

Alpinist Willing ni prvi, ki je spravil newyorško življenje za nekaj ur iz tečajev. V avgustu 1974 je francoski akrobat Philippe Petit čez noč na skrivaj med stolpnicama napel žico in drugo jutro tričetrt ure z vratolomne višine zabaval Newyorčane. Leto dni kasneje pa je padalec Owen Queen kljub poostrenim in budnim čuvajem v severno stolpnico teh dvojčkov spravil padalno opremo, potem pa skočil s strehe in pristal po vseh predpisih padalske tehnike — sredi prometnega kaosa in številnih firbcev.

Ker so takile podvigi danes kaj nalezljivi, so Newyorčani kar čakali na kakšno novo senzacijo podobne vrste. Dočakali so jo s plezalno turo — zdaj pa ugibajo, kaj bo na sporedu prihodnjic . . .

ZLATI JUBILEJ, petdeset let obstoja, sta slavili dve društvi slovenskih izseljencev v Evropi: Društvo sv. Barbare v Mericourt v Severni Franciji in pa Društvo sv. Barbare v Heerlerheide-Brunssumu na Nizozemskem. Obe društvi so ustanovili slovenski rudarji, zato pa so jima tudi izbrali sveto Barbaro, ki je zavetnica rudarjev. Dvigali sta naše ljudi k zvestobi do vere in narodnosti z nešteto verskimi, kulturnimi in družabnimi srečanji, obenem pa pomagali slovenskemu iz-

seljenskemu duhovniku pri njegovi službi. V Mericourtu so si lani rojaki oskrbeli tudi lastno kapelo.

AFRIŠKA katoliška Cerkev se nam kaže po zadnjih podatkih v tehle številkah: Od 400 milijonov afriških prebivalcev jih je 11,7% katoličanov, ali v številki — 46,9 milijonov. Največ katoličanov je v Zairu (10,3 milijona), sledijo Uganda (3,8 milijona), Nigerija (3,7), Tanzanija (2,9) in Angola (2,7). V Afriki deluje danes 16.552 duhovnikov, 5.833 redovnih bratov in 34.122 redovnih sester. Kar precej od teh je že domačinov, kakor tudi vodstvo Cerkve že kar lahko imenujemo afriksko.

Vse pa kaže, da stoji Afrika pred hudimi časi preganjanj vere. Prav zato je še večje važnosti, da je čim več domačih škofov, duhovnikov in sester, ki bodo nadaljevali delo belih misijonarjev, če bodo morali ti zapustiti celino.

V ROMUNIJ je po nedavni smrti katoliškega škofa Petra Plescu ostal samo še en rezidencialni škof. Od petih škofij je torej samo še ena redno zasedena. Katoličanov je v deželi en milijon in pol, 667 župnij in okrog 800 duhovnikov. Uniatska Cerkev, ki je štela enako število vernikov, je bila leta 1945 nasilno priključena pravoslavim.

O življenju zatirane romunske Cerkve se zve zelo malo. Res "molčeča Cerkev", ki bi jo radi uničili raje danes kot jutri.

DA JE RIM lanj dobil komunista za župana, ni več novica, ampak dejstvo. Profesor Argan je sicer vedno veljal za zmernega komunisto, a kaj to pomaga, ko mora slepo ubogati. Vso mestno politiko vodi komunistična stranka, za kar je vedno več vidnih znakov. Novo rdeče županstvo je ukinilo že celo vrsto stoletnih rimskih navad zlasti verskega značaja, ukinja tudi podpore katoliškim bolnišnicam in drugim dobrodelnim zavodom. Tudi papežev razgovor z županom Arganom ni prinesel kakšnih sprememb.

SVETI SINDON je kos platna, ki je spravljeno v posebnem relikviariju v Turinu. Tradicija pravi o njem, da je to prt, v katerega je bilo zavito Kristusovo telo, ko so ga sneli s križa in položili v grob. Cerkev ni o prtju nikoli dala kake uradne izjave, bilo pa je o njem popisane že veliko črnila.

V zadnjih letih je prt preiskoval z dovoljenjem Cerkvenih oblasti profesor Max Frei, doktor biologije, naravoslovec, docent kriminalistike na vseučilišču v Zürichu. Četudi znanstvenik ni katoličan, je postal član komisije za proučevanje svetega sindona. Nekaj koscev platna je smel vzeti celo s seboj v podrobno preiskavo z najmodernejšimi aparati. Po strogih procesih je podal pismeno izjavo, da je prt stkan iz rastlin, ki so zrastle pred nekako dva tisoč leti v Palestini. Tudi več drugih njegovih ugotovitev na podlagi najmodernejših tehnik se popolnoma strinja s prejšnjimi ugotovitvami (kemičnimi, biokemičnimi, fizikalnimi, kriminalističnimi in podobno). Vse potrjuje domnevo, da je imela tradicija vsa stoletja prav.

Kotičkarji-lenuškarji, tokrat pa ste me zares pustili na cedilu! Niti enega pisma nisem prejel, da bi ga objavil. Kaj imate res toliko učenja? Najbrž ne. Če bi imeli za izgovor, da ste morali doma mami ali atatu tako pridno pomagati in vam je zmanjkalo časa, bi še nekako sprejel ter oprostil. A tudi tega bi mi najbrž nihče od vas ne mogel reči.

Takole bomo naredili: Če hočete imeti svoj Kotiček, boste vanj tudi pisali! Pika! Zdaj pa le glejte in se brž spravite k pismu!

Hudo je biti striček brez Kotička, še hujše pa je imeti Kotiček brez pisem. Potem tudi striček nima kaj početi. Da bi pa le sam pisal vanj — naka! Kotiček je vaš in za vas.

Lepe pozdrave zlasti tistim, ki mi bodo do prihodnje številke pisali! — Žalosten striček.

*

DRAGI OTROCI!

V tej številki bomo šli po vaš zglede — v Queensland. Prav zadnji trenutek smo dobili iz Brisbana sliko slovenskega dekleta, ki vam ga predstavljamo.

VERONIKA PLAZNIK ji je ime, toda starši in vsi, ki jo poznajo, jo še vedno kličejo Verica. Rodila se je v Kopru leta 1956, a Slovenije se ne more spominjati: premajhna je bila, ko je odšla s starši v širni svet. V

Avstralijo je Plaznikova družina dospela leta 1959 — Verici je bilo takrat komaj tri leta. Kot otrok se je hitro vživela v razmere nove domovine, gotovo hitreje

VEČERNA MOLITEV

**DAN ZA OKNI SRED VEČERA
TRUDNE ŽE OČI ZAPIRA.
ZVON NAD MOLKOM NAŠIH KOČ
SVOJ VEČERNI SPEV UBIRA:
LAHKO NOČ!**

**NIČ ZA MANO, OČE, MATI,
VAMA TREBA NI JOKATI,
SAJ NE GREM KAM DALEČ PROČ.
SAMO MALO HOČEM SPATI:
LAHKO NOČ!**

**V SNU, KI RAHEL SE MI BLIŽA
IN NAD MANO NIŽA, NIŽA,
DUŠA EN POLJUB ŠE VROČ
DAHNE NA ZNAMENJE KRIŽA:
LAHKO NOČ!**

JANKO SAMEC

kot mamica in očka. Tudi angleški jezik ji razumljivo ni delal prav nobenih težav, v čast pa ji štejeemo, da materinega jezika v teku let ni pozabila. Zato so brisbanski Slovenci pred devetimi let prav njo izbrali, da je v imenu vseh pozdravila visokega gosta, koprškega škofa dr. Janeza Jenka, ko je obiskoval slovenske naselbine. Slovenski jezik deklet še danes obvlada tako dobro, da bi jo težko ločil od nekoga, ki je že dorastel prišel iz Slovenije. Prepričani smo, da ga bo tudi ohranila.

V osnovni šoli in kasneje v srednji je bila sveskozi odlična študentka. Kot taka je postala "Bursary Winner" za okraj Oxley in dobila nagrado, ki jo najboljšim študentom razpisuje Oxley Progress Association. Prav tako je bila izbrana, da je pokazala svoje znanje na televizijskem sporedu "IT'S ACADEMIC".

Plaznikova Verica zdaj obiskuje že četrto leto queenslandsko univerzo in se pogloblja v socialne vede, v katerih bo kmalu diplomirala. Njena želja je postati socialna delavka (Social Worker), da bo nudila pomoč številnim potrebnim. Že zdaj rada pomaga s svojim znanjem in tudi brisbansko slovensko društvo "Planinka" ji je hvaležno za vso pripravljenost in pomoč.

Kajne, dragi otroci, da gospodični Veroniki tudi vi želite obilo uspehov? In Bog daj, da bi bilo med vami še veliko takih Veric!

Mihec ne mara v šolo, ker se boji, da bo vprašan. Zato stopi k telefonu in pokliče učitelja: "Gospod učitelj, moj sin ne more danes v šolo, ker ima visoko vročino . . ."

Glas z druge strani: "Kdo pa je, prosim, pri telefonu?"

Mihec: "Moj oče."

*

Peter noče juhe in se takole izgovori: "Mama, ta juha je tako dobra, da jo dam vso tebi! . . ."

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

LOWER HUTT, N.Z. — Vsaki mesec rada prebiram MISLI, ki tudi za mano v Novo Zelandijo redno prihajajo. Z veseljem in zanimanjem sem sledila Vašim melbournskim uspehom pri poučevanju slovenskega jezika v državnih srednjih šolah. Kljub daljavam Vašo uspelo akcijo iz srea pozdravljam.

Poleg naročnine in daru za Bernardov tiskovni sklad prilagam tudi denar za Učbenik slovenskega jezika, ki ga uporabljate za srednješolce. Čim prej mi ga pošljite, ker bi rada svojega sina Oliverja učila naš lep slovenski jezik. Z Učbenikom dajete lepo priliko tudi nam izven slovenskih središč, da zanj in za učne slovenščine zainteresiramo svoje doraščajoče otroke.

Iskrene pozdrave v upanju, da Vas in slovensko versko središče s cerkvico sv. Cirila in Metoda s sinom kmalu obiščeva. — **Sylvia Goetzl.**

BEECHWORTH, VIC. — Povedati Vam moram, da ste me z objavljanim povesti POTA BOŽJA res presenetili. Tisto taboriščno mimiografirano prvo izdajo imam tudi jaz. Spremljala me je preko morij in mi je drag spomin — se pa še komaj drži skupaj, ker sem jo precej posojala in je šla iz rok v roke. Preprosta, pa zanimiva in poučna zgodba. Ko jo prebiram tiskano v MISLIH in lepo popravljeno, mi je še bolj všeč. Gotovo je všeč tudi ostalim naročnikom.

Telikokrat sem mislila, kako prijetno branje bi bila za bralce MISLI. Ze večkrat sem Vas hotela spomniti nanjo in Vam jo poslati — presenečenje je bilo zame, ko sem videla, da ste jo tudi brez mene izbrali in jo zdaj objavljate.

Pri nas v Beechworthu je nedavno pogorela naša starodavna farna cerkev. Ogenj je nastal v zakristiji in se preselil na ostalo stavbo. Vsa streha se je udrila v cerkveno ladjo. Kakor po čudežu je ostala nedotaknjena Marijina podoba. Zdaj imamo nedeljske maše v prostorih anglikanske cerkve, ki nas je sprejela za goste, dokler naše cerkve ne popravijo in bomo zopet na svojem. Zlasti ob takihle prilikah je prijeten občutek, da smo si kristjani le bratje in si med seboj moramo in hočemo pomagati. Morda bo pa končno le prišlo do tega, da bomo zopet vsi eno, kot je želel Kristus.

Iskrene pozdrave vsem bralcem in naročnikom! — **Valerija Pančur.**

BERRI, S.A. — "The Murray Pioneer" je 30. junija na prvi strani objavil članek z naslovom: Colourful Dance Scene at Slovene Cabaret. Seveda je dodal tudi

sliko (kar skoraj četrta strani veliko), ki predstavlja šest slovenskih mladih parov v narodnih nošah in pri narodnem plesu. Nastopili so na našem slovenskem večeru. Sicer moram priznati, da smo si pare "izposodili" iz Adelaide, pa to nič ne de. Naši so, kakor so bili naši tudi ostali gostje iz Adelaide, preko šestdeset po številu. Med njimi je bil tudi adelaidski moški pevski zbor "Slovenski Jadran", ki nam je ubrano zapel nekaj pesmi. Ne le mi, tudi navzoči drugih narodnosti so z užitkom poslušali izvajanje pevcov.

Kljub temu, da nas je v Berriju komaj peščica družin, nas po naši tedenski radijski oddaji in po takemle pestrem domačem večeru vsa okolica ob reki Murray — Riverland — pozna kot Slovence. Še več: veseli Slovenci nam pravijo. Da to zares smo, je pokazal ta večer, ki je privabil v Rivoli Theatre okrog 300 udeležencev. Večer je vodil poznani Rocky Page, radijska in televizijska osebnost našega okraja, ki nam je vedno v pomoč, zlasti pri radijskih oddajah. Igral je naš domači orkester, ojačen z adelaidskim harmonikašem Adrijanom Vatovec. Zaplesali pa smo kar vsi, mladi in stari.

Iskrene slovenske pozdrave vsem rojakom po Avstraliji! — **Poročevalec.**

BRISBANE, QLD. — Naj se zopet oglasim! Tokrat Vam pošiljam fotografijo slovenske skupine, ki se je v letošnjem juniju udeležila brisbanske procesije Rešnjega Telesa. Prav za prav bi morala napisati: skupinice. Malo nas je bilo in le dve narodni noši smo premgli. Spraševali smo se, kje so ostali rojaki, saj jih na plesu

Zaradi skorajšnje izselitve v ZDA prodajamo svojo novo in lepo urejeno hišo (tri spalnice; površina zemljišča 120 x 53 ft., hiše 15 sq.) v novem in prijaznem okraju Melbourne. Nakup bi bil pripraven zlasti za osebo, ki bi želela prevzeti tudi dobro vpeljano pleskarsko podjetje.

Za osebni razgovor stopite v zvezo z nami!

Janez in Marija VOGRIN

Telefon: (03) 850 7824 7 Victoria Street,
BULLEEN, Victoria 3105

nikdar ne manjka, pa četudi nas ni ravno veliko v Brisbanu. Kako bi bilo lepo, če bi se tudi te verske manifestacije udeležili polnoštevilno . . .

Vsekakor: vsaj nekaj nas je zastopalo slovensko etnično skupino. Bil je krasen sončni dan, da lepšega ne bi mogli misliti: toplo in sončno, nebo brez oblaka . . . Bogoslužje, molitev in petje — vse to pa tako pomenljivo. Slovesnost nam bo še dolgo ostala v spominu.

Upam, da nas bo drugo leto več in da bomo dobili še kaj narodnih noš.

Moj devetdesetletni ata — Jože Plut — se dobro drži in še vedno z veseljem in zanimanjem prebira MISLI. — Lepe pozdrave! — **Maria Andreis.**

INNISFAIL, QLD. — Pošiljam Vam po dolgem času naročnino, dar za sklad in tudi nekaj za afriške misionere v Togu. Pa oprostite zamudi in malomarnosti — leta tako hitro teko. V bodoče bom bolj točen. (Takihle poravnava naročnine sem najbolj vesel — po svetopi-semskem izreku: Večje je veselje nad enim grešnikom,

Melbournskim Slovincem
se priporoča kamnoseško podjetje

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.
Telefon: 359 5509

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako delo!

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVINCEM

NORTH MELBOURNE,

189 Boundary Road, 329 6144

MALVERN,

1382 High Street, 509 4720 in 509 2675

SPRINGVALE-DANDENONG,

505 Princes Highway, Noble Park, 546 7644

MENTONE,

3 Station Street, 93 2460

FRANKSTON,

232 Cranbourne Road, 781 2366

NA USLUGO V ČASU ZALOVANJA

kot nad devetindevetdesetimi pravičnimi . . . Da bi le bilo kaj posnemalcev, saj je takih zaostalih naročnikov v knjigi še kar precej . . . — Op. ur.)

Prav z zanimanjem sem bral v zadnji številki poročanje o slovenskem potrkavanju in celo tekmi. Sem po rodu iz Postojne in doma sem bil svoj čas tudi sam član zvonarjev ter pritrkovalec. V Avstraliji sem že od 1952 leta in — lahko mi verjamete — ravno zvonove zelo pogrešam. Bil pa sem že dvakrat doma na obisku. Na magnetofonski trak sem ob obeh prilikah posnel postojnsko zvonjenje in pritrkavanje: ne veliki smaren, za sv. Martina, za božič in na Štefanovo. Pripravil Vam bom eno kaseto te nebeške glasbe slovenskih zvonov. Morda je boste ob priliki mogli porabiti, ali pa vsaj zaigrati kakemu Postojnčanu v veselje. Obenem Vam bom poslal tudi dve imeni za Matico naših pokojnih. Oba rojaka sta pokopana tu v Innisfailu že okoli dvajset let, pa pri zadnjem pregledu Matice njunih imen nisem zasledil.

Naj končam z iskrenim slovenskim pozdravom MISLI ter vsem Postojncem, ki so raztreseni po vsej Avstraliji in mnoge nisem srečal že petindvajset let. — **Mario Kranjc.**

Trak z zvonjenjem bom rade volje sprejel, enako tudi obe še neznani imeni pokojnih rojakov. Za uslugo že zdaj hvala! — Urednik.

ALICE SPRINGS, N.T. — Obljuba dela dolg. Saj sem pisal, da se bom spet kaj oglasil — četudi takrat nisem mislil, da bom lahko tole poročal. Pošiljam tudi izrezek iz našega lokalnega časopisa, ki prinaša sliko in poročilo o emigrantskem sestanku našega kraja. Nedavno so nas obiskali člani vladnega Odbora za emigrantske in etnične zadeve. Med gosti iz Canberre je bil tudi senator Miša Lajovic. Kot lahko berete, ga poročilo posebej omenja (" . . . he is regarded in the Federal Parliament as a leading authority and spokesman on migrant affairs . . .").

Kar sem doživel na tem emigrantskem sestanku, se mi še ni zgodilo, pa najbrž tudi drugim ne: da bi parlamentarni govornik pred vso dvorano z odra po mikrofonu kar po slovensko vprašal: "Ali je kaj Slovencev med vami?" Ko sem zaslišal to senatorjevo vprašanje, seveda nisem mogel ostati med množico tiho. "Seveda

smo!" sem zaklical, da je vse pogledalo. Senator Lajovic pa: "Pozdravljeni, pozdravljeni Slovenci! Se vidimo po sestanku!" Res se nam je pridružil prav po domače. Zal smo v Alice Springs samo trije Slovenci, ki vztrajamo v tem puščavskem kraju sredi Avstralije. Morda bi bil še kateri, pa ne vem za njega. Eden je pred par leti umrl in sem Vam poslal sporočilo za Matico pokojnih. Morda imate med naročniki MISLI še kako ime od tu — prav vesel bi bil, da bi se srečali. (Razen Petra — nobenega! — Op. ur.)

Slovenske pozdrave vsem! Če pa koga pot zanese k nam, naj nas ne pozabi obiskati, da rečemo skupaj eno "po slovensko"! — **Peter Kern.**

CANBERRA, A.C.T. — Kapušinovemu Jožetu čestitam, da se je oglašil s "Canberrskimi paberki". (Julijske MISLI, stran 212. — Op. ur.) Povedal je mnenje velike večine, le korajže nam običajno manjka in se radi skrijemo za kak bolj junaški hrbet. Kar dobro, da smo se vsaj na članskem sestanku potegnili za svoje pravice, ki nam bi jih nekateri radi krojili po svoje. Najmanj si želimo preprirov in rovarjenja, ki krade skupini dobro ime, pa tudi čas, da se mirno razvija in napreduje.

Kot sem videl v Kapušinovem članku, je uredniku ponagajal tiskarski skrat: ena vrsta preveč za uvod v 66. člen naših pravil, prva vrsta novega člena pa manjka. Da ne bo kake nejasnosti, bi bilo prav, če se to popravi.

(Op. ur.: Morda bi bil popravek kar tu še najbolj na mestu. Pravilna je druga vrsta uvoda v novi člen pravil. Izgubljena vrstica pa se glasi: **66. a) Slovensko-avstralsko društvo Canberra.** Nadaljuje se s pravilno priobčeno vrstico: **posebno pa odbor . . .** Za neljubo tiskarsko pomoto se opravičujem.)

S slovenskimi pozdravi vsem, posebno pa uredniku! Upajmo, da bo vsaj zdaj za naše društvo nastopila doba miru in procvita. — **Canberrčan.**

REŠITEV JULJSKE SATOVNICE:

1. Trenta; 2. primer; 3. vampir; 4. nacedi (ali nacija); 5. matica; 6. paleta; 7. Erazem; 8. ikonar; 9. enorok.

Rešitev so poslali: Alenka in Eva Žigon, Lidija Čušin, Marija Špilar, Jože Grilj, Angela Denša, Jakob Reven, Francka Anžin, Dorica in Ivan Slavec, Vinko Jager, Branko in Stanko Žabkar in Anica Cuderman.

Izžreban je bil Jakob Reven.

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom za izdelavo kuhinjskih omar in drugega pohištva po zmerni ceni.

FRANC ARNUŠ
76 Beverley Road,
ROSANNA, Vic.

Telefon:
459 7275

PHOTO Micky's Studio

9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE

Tel. 63 1650

Za poroke, krste in razne druge družinske prilike smo Vam na uslugo v našem studiu, v cerkvi ali doma!

Slika za potni list — v dvajsetih minutah!

Potujete v Rim? — Dobrodošli!

HOTEL BLED

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00185 ROMA (ITALY) Tel. (06)777102

II. Kat. — Sobe s kopalnico, radioaparatom, klimatsko kontrolo. Centralna lega. Prostor za parkiranje. Restavracija. Slovensko osebje.

Potrebujete TAPETNIKA?

RUDI BABICH

obnavlja in popravlja kuhinjske stole, naslonjače in zofe ter vse ostalo, kar morda v Vaši hiši kliče po tapetniku.

Iz starega novo po zmernih cenah!

Prepričajte se sami!

Nič Vas ne stane vprašati za ceno!

Telefon: 604 2038

217 Polding Street, Smithfield (Sydney), N.S.W.

MELBOURNSKI ROJAKI

Potrebujete morda priznanega TOLMAČA za sodišče ali kako drugo važno zadevo?

Obrnite se z zaupanjem na rojakinjo JANJO SLUGA!

48 SMITH STREET
ALPHINGTON, Vic., 3078

Telefon:
49-4748
41-6391

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

● Česa ta teden ne slišimo na vsakem koraku? Tega: "Tovariši, dajte nam več sestankov!"

● Tovariši, če nam že teče voda v grlo, dovolite, da vam nekaj predlagam: jaz sem za kozarec vina!

● "Ali veš, da nameravajo odpreti nova učiteljsišča?"
"Vem, a se mi zdi, da je bančnih uslužbencev že zdaj preveč . . ."

● Trije so čakali v direktorjevi predsobi na razpisano mesto. Direktor pokliče prvega in ga vpraša: "Koliko je dve in dve?"

"Štiri."

"Dobro. Pojdite nazaj v predstobo in pokličite drugega!"

Drugemu je dal isto vprašanje.

"Pet", je ta odgovoril.

Poklical je še tretjega in ga vprašal isto.

Ta je rekel: "Šest."

Potem pa vpraša tajnika: "Katerega, mislite, bom sprejel?"

"Tistega, ki je rekel štiri."

"Ne. — Tistega, ki je rekel šest."

"Zakaj?"

"Ker je nečak moje žene."

● Vprašanje radiu Erivan: "Ali lahko postanejo ZDA komunistične?"

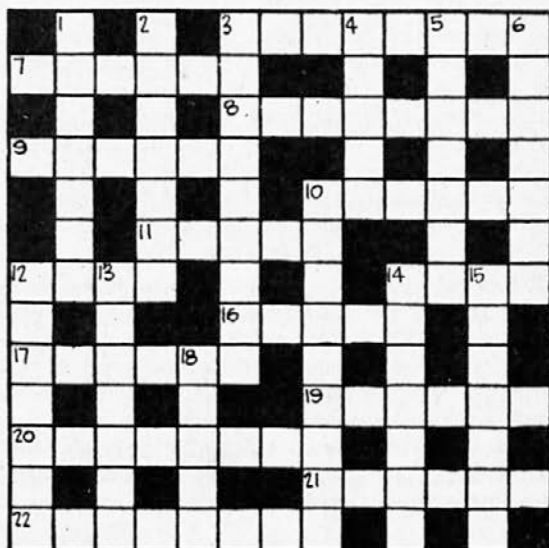
Odgovor radiu Erivan: "V načelu že, a od kod naj potem dobimo žito?"

● Jaz koledarja ne potrebujem. Ko mi prodajo v pekarni kruh od sobote, vem, da je ponedeljek.

● Mož ženi, ko je prebral časopis: "Kakšen nenavaden dan: nobene velike železniške nesreče, nobene velike podražitve, celo poneverbe so bolj majhne."

KRIŽANKA

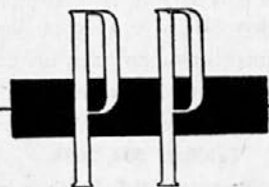
(Br. Bernard)

Vodoravno: ohlapen, ne po meri; 7. goljuf; 8. praprebivalec Avstralije; 9. ovoj; 10. ne nočen; 11. del ženskega oblačila; 12. slovenska reka; 14. neučen, revnega znanja; 16. ime slovenske operne pevke v Avstraliji (priimek Piha); 17. iz voska narejen; 19. mesto iz stare zaveze (eno najstarejših mest na svetu); 20. človek, ki druge nervira, jim uničuje živce; 21. rabelj; 22. Schubert in Gounod sta jo uglasbila ter še marsikdo.

Navpično: 1. zelo uporabna vrsta zemeljskih tal; 2. drugi izraz za lekarno; 3. uporaben; 4. prostran; 5. naglavni okras nekaterih živali; 6. cerkvena služba; 10. pokrajina v Sloveniji; 12. reka v Savinjski dolini; 13. najvišja slovenska božja pot; 14. stroj, aparat; 15. se posušil, odmrli; 18. Ljubljana v rimski dobi.

Rešitev pošljite do 25. avgusta na uredništvo, ko bo žrebanje zmagovalca!

TISKARNA

POLYPRINT
PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121

TEL. 429 3188

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

**"FRANK'S
AVTO ŠOLA"**

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165

N.S.W.

TELEFON: 72-1583

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.
182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevezemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA
J. M. THAME
E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezni, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds).

TELEFON: SYDNEY 560-4766 in 560-4490

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

PUTNIK

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

72 SMITH STREET, COLLINGWOOD, VIC., 3066

Telefon : 419-1584 in 419-2163

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.
Naša brezplačna usluga: za obisk svojcev iz domovine Vam izpolnimo prošnjo ter jo brez Vaših potov oddamo emigracijskemu uradu.
Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pismeno ali z osebnim obiskom naše pisarne. Za rezervacijo vozne karte pridemo po želji tudi na dom.
Redni poleti v domovino štirikrat na teden!

PUTNIK — SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki žele potovati)

Po urah:

Paul Nikolich, Nada Nakova, 48 Pender Street, Thornbury, Vic. 3071 — Tel. 44 6733
Ivan Gregorich, 1044 Doncaster Road, East Doncaster, Vic. 3109 — Tel. 842 1755

TURISTIČNA AGENCIJA

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.
33-4385

Tel.: 33-4155, A.H. 32-4806
33-5995

- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte

*Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas*

V uradu:

RATKO OLIP

BLACKTOWN
PENRITH

6 Campbell St., Tel. 622-7336

498 High St., Tel. (047) 31-3588 A.H. 32-4806.

PODRUŽNICA:

SYDNEY 269 Elizabeth St., Tel. Tel. 26-5940

MELBOURNSKI SLOVENCIM !

V slučaju prometne nesreče se posvetujte z

LAWSON MOTOR BODY REPAIRS

za kvalitetna popravila Vašega avtomobila.

Delamo tudi za R.A.C.V in druge zavarovalnice.

Vprašajte za rojaka Darka Butinar ali Maria Deltoso!

15 Lawson Crescent, Thomastown, Vic. 3074 — Tel.: 460 4102

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur
in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na
vse nakupe. Engraving imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY

DESIGNED AND MADE

IN OUR OWN WORKROOM

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

MELBOURNSKI SLOVENCIM

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK**

za selitev in podobno,

se boste z **MAKSOM HARTMANOM**

po domače pomenili za čas prevoza,

delo pa bo opravljeno dobro

in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

Ste poravnali naročnino za MISLI???